

Dziennik Urzędowy C 134

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

22 maja 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2010/C 134/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 134/02

Sprawy połączone od C-236/08 do C-238/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — Google France SARL, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier (C-236/08), Viaticum SA, Luteciel SARL (C-237/08), Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger SARL (C-238/08) (Znaki towarowe — Internet — Wyszukiwarka — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych odpowiadających zarejestrowanym znakom towarowym linków do stron konkurentów właścicieli tych znaków lub do stron, na których oferowane są podrabiane towary — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 9 — Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi wyszukiwania — Dyrektywa 2000/31/WE („dyrektywa o handlu elektronicznym”))

2

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 134/03	Sprawa C-278/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH przeciwko Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH (Znaki towarowe — Internet — Reklama kontekstowa „keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych identycznych ze znakami towarowymi lub do nich podobnych linków do stron konkurentów właścicieli wspomnianych znaków — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1)	3
2010/C 134/04	Sprawy połączone C-317/08 do C-320/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia — Włochy) — Rosalba Alassini (C-317/08) i Filomena Califano przeciwko Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA (C-320/08) (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Zasada skutecznej ochrony sądowej — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Spory pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami — Obligatoryjna próba pojednania pozasądowego)	3
2010/C 134/05	Sprawa C-325/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Société Olympique Lyonnais przeciwko Olivierowi Bernardowi i Société Newcastle UFC (Artykuł 39 WE — Swobodny przepływ pracowników — Ograniczenie — Zawodowi piłkarze — Obowiązek podpisania pierwszej umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem, który piłkarza wyszkolił — Zasadzenie od piłkarza odszkodowania z powodu naruszenia tego obowiązku — Uzasadnienie — Cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych)	4
2010/C 134/06	Sprawa C-392/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/82/WE — Kontrola niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi — Artykuł 11 ust. 1 lit. c) — Obowiązek sporządzenia zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych — Termin)	5
2010/C 134/07	Sprawa C-414/08 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Sviluppo Italia Basilicata SpA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Zmniejszenie pomocy finansowej — Dotacja globalna na realizację działań wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa — Termin końcowy realizacji inwestycji — Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji)	5
2010/C 134/08	Sprawa C-419/08 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. — Trubowest Handel GmbH, Viktor Makarov przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej (Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 2320/97 nakładające cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu — Odpowiedzialność pozaumowna — Szkoda — Związek przyczynowy)	6
2010/C 134/09	Sprawa C-440/08: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — F. Gielen przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Opodatkowanie bezpośrednio — Artykuł 43 WE — Podatnik niebędący rezydentem — Przedsiębiorca — Prawo do odliczenia przysługujące osobie prowadzącej działalność gospodarczą — Kryterium godzinowe — Dyskryminacja podatników niebędących rezydentami względem podatników będących rezydentami — Możliwość wyboru zrównania)	6

2010/C 134/10	Sprawa C-451/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Helmut Müller GmbH przeciwko Bundesanstalt für Immobilienaufgaben (Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Pojęcie — Sprzedaż przez podmiot publiczny terenu, na którym kupujący zamierza później wykonać roboty budowlane — Roboty budowlane zgodne z celami rozwoju urbanistycznego określonymi przez jednostkę samorządu terytorialnego)	7
2010/C 134/11	Sprawa C-3/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Erotic Center BVBA przeciwko państwu belgijskiemu (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 12 ust. 3 lit. a) — Załącznik H — Obniżona stawka podatku VAT — Pojęcie „wstęp do kina” — Indywidualna kabina do oglądania filmów na żądanie)	7
2010/C 134/12	Sprawa C-79/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 13 i 132 — Podmioty prawa publicznego — Przymiot władzy publicznej — Działalność — Niepodleganie opodatkowaniu — Zwolnienia — Sektory społeczno-kulturalny, opieki zdrowotnej i wychowania — „Euroregiony” — Promocja mobilności zawodowej — Udostępnienie personelu — Ciężar dowodu)	8
2010/C 134/13	Sprawa C-218/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel — Belgia) — SGS Belgium NV, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV przeciwko Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV, SGS Belgium NV, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Refundacje wywozowe — Artykuł 5 ust. 3 — Przesłanki przyznania — Wyjątek — Pojęcie siły wyższej — Produkty, które zostały utracone podczas transportu)	8
2010/C 134/14	Sprawa C-55/08: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Portugalia) — Santa Casa da Misericórdia de Lisboa przeciwko Liga Portuguesa de Futebol Profissional, Bwin International Ltd, dawniej Baw International Ltd, Betandwin.Com Interactive Entertainment (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Niedopuszczalność)	9
2010/C 134/15	Sprawa C-432/08 P: Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów leczenia — Dorozumiana odmowa zwrotu całości kosztów leczenia poniesionych przez wnoszącego odwołanie — Odwołanie w części niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)	9
2010/C 134/16	Sprawy połączone C-478/08 i C-479/08: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia — Włochy) — Buzzi Unicem SpA i in. (Art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Zastosowanie <i>ratione temporis</i> — Zanieczyszczenia powstałe przed datą przewidzianą na transpozycję tej dyrektywy i kontynuowane po tej dacie — Uregulowania krajowe obciążające kosztami naprawienia szkód wynikających z tego zanieczyszczenia wiele przedsiębiorstw — Wymóg winy lub niedbalstwa — Wymóg związku przyczynowego — Środki naprawcze — Obowiązek konsultowania się z zainteresowanymi przedsiębiorstwami — Załącznik II do tej dyrektywy)	10

2010/C 134/17	Sprawa C-23/09 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 22 stycznia 2010 r. — ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Wcześniejszy znak towarowy BLUE — Oznaczenie słowne „Ecoblue” — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń) 11	11
2010/C 134/18	Sprawa C-24/09: Postanowienie Trybunału z dnia 11 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening przeciwko AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Dyrektywa 96/61 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Prawo do wniesienia środka odwoławczego od orzeczeń dotyczących zezwoleń na przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne) 12	12
2010/C 134/19	Sprawa C-43/09 P: Postanowienie Trybunału z dnia 22 stycznia 2010 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Decyzja Komisji w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej początkowo przyznanej z Fundusz Spójności na projekt nowego portu lotniczego w Atenach-Spacie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zasady niedziałania prawa wstecz, pewności prawa i proporcjonalności — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, w części oczywiście bezzasadne) 13	13
2010/C 134/20	Sprawa C-68/09 P: Postanowienie Trybunału z dnia 29 stycznia 2010 r. — Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAO), Komisji Wspólnot Europejskich, która wstąpiła w prawa EAO (Odwołanie — Artykuł 119 regulaminu — Służba publiczna — Umowa członka personelu tymczasowego zatrudnionego na czas nieokreślony — Rozwiązanie umowy) 13	13
2010/C 134/21	Sprawa C-150/09 P: Postanowienie Trybunału z dnia 21 stycznia 2010 r. — Iride SpA, Iride Energia SpA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem pod warunkiem, że jej beneficjent zwróci wcześniejszą pomoc uznaną za przyznaną bezprawnie — Zgodność z art. 87 ust. 1 WE — Naruszenia prawa — Przeinaczenie argumentów skarżących — Brak uzasadnienia — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne) 14	14
2010/C 134/22	Sprawa C-408/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Município de Barcelos (Portugalia) w dniu 23 października 2009 r. — Município de Barcelos przeciwko Państwo portugalskie 14	14
2010/C 134/23	Sprawa C-509/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2009 r. — eDate Advertising GmbH przeciwko X 14	14
2010/C 134/24	Sprawa C-20/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani (Włochy) w dniu 13 stycznia 2010 r. — Vino Cosimo Damiano przeciwko Poste Italiane SpA 15	15
2010/C 134/25	Sprawa C-76/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd de Prešov (Republika Słowacka) w dniu 9 lutego 2010 r. — POHOTOVOŠŤ s.r.o. przeciwko Iveta Korčkovská 16	16

2010/C 134/26	Sprawa C-85/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo w dniu 12 lutego 2010 r. — Telefónica Móviles España S.A. przeciwko Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)	17
2010/C 134/27	Sprawa C-93/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 17 lutego 2010 r. — Finanzamt Essen-NordOst przeciwko GFKL Financial Services AG	18
2010/C 134/28	Sprawa C-101/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplinarkommission (Austria) w dniu 23 lutego 2010 r. — Gentcho Pavlov i Gregor Famira przeciwko Ausschuss der Rechtsanwaltskammer Wien	18
2010/C 134/29	Sprawa C-104/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 24 lutego 2010 r. — Patrick Kelly przeciwko National University of Ireland	19
2010/C 134/30	Sprawa C-107/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia (Bułgaria) w dniu 25 lutego 2010 r. — Enel Maritsa Iztok 3 przeciwko Dyrektorowi dyrekcji „Zaskarżanie i egzekucja” centralnej administracji narodowej agencji dochodów skarbowych	20
2010/C 134/31	Sprawa C-108/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 26 lutego 2010 r. — Ivana Scattolon przeciwko Ministero dell'Università e della Ricerca	21
2010/C 134/32	Sprawa C-113/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2010 r. — Zuckerfabrik Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen	21
2010/C 134/33	Sprawa C-114/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 marca 2010 r. — Belpolis Benelux SA przeciwko Belgische Staat	22
2010/C 134/34	Sprawa C-115/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 3 marca 2010 r. — Bábolna Mezőgazdasági Termelő, Fejlesztő és Kereskedelmi Zrt. „f.a.” przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve	22
2010/C 134/35	Sprawa C-119/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 marca 2010 r. — Frisdranken Industrie Winters BV przeciwko Red Bull GmbH	23
2010/C 134/36	Sprawa C-121/10: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	24
2010/C 134/37	Sprawa C-126/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 10 marca 2010 r. — FOGGIA-Sociedade Gestora de Participações Sociais SA przeciwko Secretário de Estado dos Assuntos Fiscais Ministério Público	25

2010/C 134/38	Sprawa C-128/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 11 marca 2010 r. — Naftiliaki Etaireia Thasou AE przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias	25
2010/C 134/39	Sprawa C-129/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 11 marca 2010 r. — Amaltheia I Naftiki Etaireia przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias	26
2010/C 134/40	Sprawa C-130/10: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	26
2010/C 134/41	Sprawa C-132/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Leuven (Belgia) w dniu 15 marca 2010 r. — 1. Olivier Paul Louis Halley, 2. Julie Jacqueline Marthe Marie Halley oraz 3. Marie Joëlle Armel Halley przeciwko Belgische Staat	27
2010/C 134/42	Sprawa C-135/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 15 marca 2010 r. — SCF Consorzio Fonografici przeciwko Marcowi Del Corso	27
2010/C 134/43	Sprawa C-139/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 marca 2010 r. — Prism Investments B.V. przeciwko Jaap Anne Van der Meer jako syndykowi masy upadłościowej Arilco Holland B.V.	28
2010/C 134/44	Sprawa C-316/08: Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la Corte suprema di cassazione — Włochy) — Latex srl/Agenzia delle Entrate, Amministrazione dell'economia e delle Finanze	28
2010/C 134/45	Sprawa C-290/09: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna) — Telecom Italia SpA przeciwko Regione autonoma della Sardegna, en presence de Space SpA et Passamonti Srl. i in.	28
2010/C 134/46	Sprawy połączone C-364/09 P i C-365/09 P: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 lutego 2010 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Schwarzbräu GmbH	28

Sąd

2010/C 134/47	Sprawa T-50/05: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Europaiki Dynamiki przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług informatycznych dotyczących systemów telematycznych do kontroli przepływu produktów objętych podatkiem akcyzowym — Odrzucenie oferty oferenta — Skarga o stwierdzenie nieważności — Konsorcjum występujące jako oferent — Dopuszczalność — Zasady równego traktowania oferentów i przejrzystości — Kryteria udzielenia zamówienia — Zasady dobrej administracji i staranności — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie).....	29
---------------	--	----

2010/C 134/48	Sprawa T-42/06: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi (Przywileje i immunitety — Członek Parlamentu Europejskiego — Decyzja o odmowie udzielenia zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Utrata interesu prawnego — Umożnienie postępowania — Skarga o odszkodowanie — Zachowanie zarzucane Parlamentowi — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, która przyznaje uprawnienia jednostkom — Związek przyczynowy) 29	29
2010/C 134/49	Sprawa T-338/07 P: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Bianchi przeciwko ETF (Odwołanie — Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Umowa na czas nieokreślony — Decyzja o odmowie przedłużenia umowy — Artykuł 47 lit. b) WZIP) 30	30
2010/C 134/50	Sprawa T-427/07: Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Mirto Corporación Empresarial przeciwko OHIM — Maglificio Barbara (Mirtillino) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Mirtillino — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MIRTO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 30	30
2010/C 134/51	Sprawy połączone od T-5/08 do T-7/08: Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2010 r. — Nestlé przeciwko OHIM — Master Beverage Industries (Golden Eagle i Golden Eagle Deluxe) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznych wspólnotowych znaków towarowych Golden Eagle i Golden Eagle Deluxe — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające kubek i ziarna kawy — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 31	31
2010/C 134/52	Sprawa T-363/08: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — 2nine przeciwko OHIM — Pacific Sunwear of California (nollie) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nollie — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe NOLI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa towarów — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009)) 31	31
2010/C 134/53	Sprawa T-364/08: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — 2nine przeciwko OHIM — Pacific Sunwear of California (nollie) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nollie — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe NOLI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa towarów — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009)) 32	32
2010/C 134/54	Sprawa T-423/08: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Inter-Nett 2000 przeciwko OHIM — Unión de Agricultores (HUNAGRO) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego HUNGARO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy UNIAGRO — Częściowa odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)) 32	32

2010/C 134/55	Sprawa T-577/08: Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — Progres przeciwko Komisji Europejskiej (Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura zaproszenia do składania ofert — Program stworzenia modeli zagospodarowania terenów — Odrzucenie konkretnej oferty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Kryteria udzielania zamówień)	33
2010/C 134/56	Sprawa T-130/09: Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Eliza przeciwko OHIM Went Computing Consultancy Group (eliza) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego słowo eliza — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy ELISE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Odmowa rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	33
2010/C 134/57	Sprawa T-105/07: Postanowienie Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — MarketTools przeciwko OHIM — Optimus-Telecomunicações (ZOOMERANG) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	34
2010/C 134/58	Sprawa T-516/08: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Eriksen przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	34
2010/C 134/59	Sprawa T-5/09: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Lind przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	35
2010/C 134/60	Sprawa T-6/09: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Hansen przeciwko Komisji (Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	35
2010/C 134/61	Sprawa T-155/09: Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2010 r. — Maxcom przeciwko OHIM — Maxdata Computer (maxcom) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	36
2010/C 134/62	Sprawa T-1/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — SNF przeciwko ECHA (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Sklasyfikowanie akrylamidu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Wniosek o zawieszenie wykonania i zarządzenie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)	36
2010/C 134/63	Sprawa T-6/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — Sviluppo Globale przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)	37

2010/C 134/64	Sprawa T-16/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — Alisei przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Program ustanawiający mechanizm pomocy żywnościowej przeznaczony dla krajów rozwijających się — Zaproszenie do składania wniosków o przyznanie subwencji — Odmowa przyznania subwencji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak interesu prawnego — Nieuwzględnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność).....	37
2010/C 134/65	Sprawa T-104/10: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji	37
2010/C 134/66	Sprawa T-107/10: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Procter & Gamble Manufacturing Cologne GmbH przeciwko OHIM	38
2010/C 134/67	Sprawa T-109/10: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Luksemburg przeciwko Komisji ...	39
2010/C 134/68	Sprawa T-110/10: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Insula przeciwko Komisji	40
2010/C 134/69	Sprawa T-114/10: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji	40
2010/C 134/70	Sprawa T-116/10: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji	41
2010/C 134/71	Sprawa T-120/10: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — ClientEarth i in. przeciwko Komisji Europejskiej	42
2010/C 134/72	Sprawa T-121/10: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Conte i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej	43
2010/C 134/73	Sprawa T-123/10: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2010 r. — Hartmann przeciwko OHIM (Complete)	45
2010/C 134/74	Sprawa T-124/10: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Vinotasia (VITASIA)	45
2010/C 134/75	Sprawa T-130/10: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — Lux Management przeciwko OHIM — Zeis Excelsa (KULTE)	46
2010/C 134/76	Sprawa T-135/10: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2010 r. — Pieno žvaigždės przeciwko OHIM — Fattoria Scaldasole (logurt)	47
2010/C 134/77	Sprawa T-138/10: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji	47
2010/C 134/78	Sprawa T-143/10: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2010 r. — Ben Ri Electrónica przeciwko OHIM — Sacopa (LT LIGHT-THECNO)	48

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 134/79	Sprawa T-144/10: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2010 r. — Space Beach Club przeciwko OHIM — Flores Gómez (SpS space of sound)	49
2010/C 134/80	Sprawa T-303/94: Postanowienie Sądu z dnia 4 marca 2010 r. — de Jong przeciwko Radzie i Komisji	50
2010/C 134/81	Sprawa T-312/08: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Ellinikos Niognomon przeciwko Komisji	50
2010/C 134/82	Sprawa T-350/08: Postanowienie Sądu z dnia 18 marca 2010 r. — Papierfabrik Hamburger-Spremerg przeciwko Komisji	50
2010/C 134/83	Sprawa T-428/09: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Berenschot Groep przeciwko Komisji	50

Sąd do spraw Służby Publicznej

2010/C 134/84	Sprawa F-7/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 23 lutego 2010 r. — Faria przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006/2007 — Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny — Oczywisty błąd w ocenie — Zadośćuczynienie za krzywdę)	51
2010/C 134/85	Sprawa F-26/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2010 r. — N przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie — Dopuszczalność — Mobbing — Obowiązek staranności — Krzywda)	51
2010/C 134/86	Sprawa F-33/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2010 r. — Tzvetanova przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Warunki przewidziane w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Miejsce stałego zamieszkania — Pobyt w miejscu zatrudnienia w charakterze studenta w okresie odniesienia — Odbycie staży poza miejscem zatrudnienia w okresie odniesienia — Uwzględnienie rzeczywistego zamieszkiwania)	52
2010/C 134/87	Sprawa F-47/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Buschak przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (Służba publiczna — Europejska Fundacja na rzecz Poprawy warunków Życia i Pracy — Zakres obowiązków zastępcy dyrektora — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Interes prawny — Oczywista niedopuszczalność)	52
2010/C 134/88	Sprawa F-99/09: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2009 r. — Elisavet Papathanasiou przeciwko OHIM	52

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2010/C 134/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Dz.U. C 63 z 13.3.2010.

Dz.U. C 51 z 27.2.2010.

Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Cour de cassation — Francja) — Google France SARL, Google Inc. przeciwko Louis Vuitton Malletier (C-236/08), Viaticum SA, Luteciel SARL (C-237/08), Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger SARL (C-238/08)

(Sprawy połączone od C-236/08 do C-238/08) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Internet — Wyszukiwarka — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych odpowiadających zarejestrowanym znakom towarowym linków do stron konkurentów właścicieli tych znaków lub do stron, na których oferowane są podrabiane towary — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 9 — Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi wyszukiwania — Dyrektywa 2000/31/WE („dyrektywa o handlu elektronicznym”))

(2010/C 134/02)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google France SARL, Google Inc.

Strona pozwana: Louis Vuitton Malletier (C-236/08), Viaticum SA, Luteciel SARL (C-237/08), Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger SARL (C-238/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Wykładnia art. 5 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21

grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1), art. 9 ust. 1 lit. a)–c) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) oraz art. 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178, s. 1) — Pojęcie używania znaku towarowego i prawa przysługujące właścicielowi znaku — Podmiot świadczący usługi płatnego odsyłania w Internecie, który nie reklamuje własnych towarów lub usług, lecz udostępnia reklamodawcom słowa kluczowe odtwarzające lub imitujące zarejestrowane znaki towarowe i organizuje, na podstawie umowy o odsyłaniu, uprzywilejowane wyświetlanie według tych słów kluczowych linków sponsorowanych do stron, na których oferowane są towary podrabiane — Warunki wyłączenia odpowiedzialności podmiotu świadczącego usługi przechowywania informacji przekazanych przez usługobiorców

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy reklamowania według słowa kluczowego identycznego z tym znakiem, które ów reklamodawca wybrał bez zgody wspomnianego właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których ona dotyczy, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.
- 2) Podmiot świadczący usługę odsyłania, który przechowuje oznaczenie identyczne z danym znakiem towarowym jako słowo kluczowe i organizuje na jego podstawie wyświetlanie reklam, nie używa rzeczowego oznaczenia w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 dyrektywy 89/104 lub art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94.

3) Artykuł 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym), należy interpretować w ten sposób, że ustanowiona w nim zasada ma zastosowanie do podmiotu świadczącego usługę odsyłania w Internecie, jeżeli przy świadczeniu swych usług usługodawca ten nie odgrywa czynnej roli, która mogłaby sprawić, że będzie on posiadał wiedzę o przechowywanych informacjach lub miał nad nimi kontrolę. Jeżeli wspomniany usługodawca nie odgrywa takiej roli, nie może być on pociągnięty do odpowiedzialności za treść przechowywanych przez siebie na żądanie reklamodawcy informacji, chyba że powziąwszy wiadomość o bezprawnym charakterze tych informacji lub działalności reklamodawcy, nie podjął niezwłocznie odpowiednich działań w celu usunięcia wspomnianych informacji lub uniemożliwienia dostępu do nich.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH przeciwko Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

(Sprawa C-278/08) (¹)

(Znaki towarowe — Internet — Reklama kontekstowa („keyword advertising”) — Wyświetlanie według słów kluczowych identycznych ze znakami towarowymi lub do nich podobnych linków do stron konkurentów właścicieli wspomnianych znaków — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 ust. 1)

(2010/C 134/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Die BergSpechte Outdoor Reisen und Alpenschule Edi Koblmüller GmbH

Strona pozwana: Günter Guni, trekking.at Reisen GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r.

mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Zastrzeżenie oznaczenia podobnego do znaku towarowego lub identycznego z nim u usługodawcy prowadzącego wyszukiwarę internetową celem spowodowania automatycznego wyświetlenia się na ekranie, w wyniku wpisania tego oznaczenia jako słowa wyszukiwania, reklamy towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których dany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych („keyword advertising”) — Kwalifikacja takiego używania znaku jako używania, którego właściciel tego znaku może zakazać

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego jest uprawniony do zakazania reklamodawcy reklamowania według słowa kluczowego identycznego ze wspomnianym znakiem lub do niego podobnego, które ów reklamodawca wybrał bez zgody tego właściciela w ramach usługi odsyłania w Internecie, towarów lub usług identycznych z towarami lub usługami, dla których rzeczony znak został zarejestrowany, jeżeli reklama ta nie pozwala lub z trudnością pozwala przeciętnemu internaucie na zorientowanie się, czy towary lub usługi, których ona dotyczy, pochodzą od właściciela znaku lub z przedsiębiorstwa powiązanego z nim gospodarczo, czy też przeciwnie, od osoby trzeciej.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Ischia — Włochy) — Rosalba Alassini (C-317/08) i Filomena Califano przeciwko Wind SpA (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono przeciwko Telecom Italia SpA (C-319/08) oraz Multiservice Srl przeciwko Telecom Italia SpA (C-320/08)

(Sprawy połączone C-317/08 do C-320/08) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Zasada skutecznej ochrony sądowej — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/22/WE — Usługa powszechna — Spory pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami — Obligatoryjna próba pojednania pozasądowego)

(2010/C 134/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di Pace di Ischia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rosalba Alassini (C-317/08), Filomena Califano (C-318/08), Lucia Anna Giorgia Iacono (C-319/08), Multiservice Srl (C-320/08)

Strona pozwana: Telecom Italia SpA (C-317/08), Wind SpA (C-318/08) Telecom Italia SpA (C-319/08), Telecom Italia SpA (C-320/08)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Giudice di Pace di Ischia — Wykładnia dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51), dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12) i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka — Spory w zakresie usług łączności elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i operatorami dotyczące naprawienia szkody poniesionej w wyniku zarzucanego niewykonania umowy, której przedmiotem była usługa telefoniczna świadczona przez operatora — Przepisy krajowe przewidujące obligatoryjną próbę zawarcia ugody, poprzedzającą wniesienie powództwa sądowego — Możliwość wytoczenia powództwa sądowego bez podjęcia próby zawarcia ugody

Sentencja

- Artykuł 34 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, na mocy których spory w zakresie usług łączności elektronicznej pomiędzy użytkownikami końcowymi i dostawcami rzeczonych usług dotyczące praw przyznanych w tej dyrektywie muszą być przedmiotem obligatoryjnej pozasądowej próby zawarcia ugody jako warunku dopuszczalności powództwa sądowego.
- Zasady równoważności i skuteczności, a także zasada skutecznej ochrony sądowej, również nie sprzeciwiają się przepisom krajowym narzucającym w przypadku takich sporów uprzednie przeprowadzenie postępowania pojednawczego, o ile postępowanie to nie prowadzi do wydania decyzji wiążącej dla stron, nie opóźnia w istotny sposób wniesienia powództwa sądowego, powoduje zawieszenie biegu przedawnienia dochodzonych praw i nie wiąże się z ponoszeniem kosztów przez strony, chyba że koszty te są nieznaczne, pod warunkiem wszakże, iż droga elektroniczna nie stanowi jedyne sposobu dostępu do rzeczonych postępowania pojednawczego i że dopuszczalne jest zastosowanie środków tymczasowych w szczególnych przypadkach, kiedy wymaga tego nagła sytuacja.

(¹) Dz.U. C 236 z 13.09.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Société Olympique Lyonnais przeciwko Olivierowi Bernardowi i Société Newcastle UFC

(Sprawa C-325/08) (¹)

(Artykuł 39 WE — Swobodny przepływ pracowników — Ograniczenie — Zawodowi piłkarze — Obowiązek podpisania pierwszej umowy w charakterze zawodowego piłkarza z klubem, który piłkarza wyszkolił — Zasadzenie od piłkarza odszkodowania z powodu naruszenia tego obowiązku — Uzasadnienie — Cel polegający na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych)

(2010/C 134/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Olympique Lyonnais

Strona pozwana: Olivier Bernard i Société Newcastle UFC

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 39 WE — Przepis krajowy zobowiązujący piłkarza do wypłacenia odszkodowania klubowi, który go wyszkolił, jeżeli po zakończeniu okresu szkolenia podpisuje on w charakterze zawodowego piłkarza umowę z klubem innego państwa członkowskiego — Przeszkoda w swobodnym przepływie pracowników — Możliwość uzasadnienia takiego ograniczenia koniecznością wspierania naboru i szkolenia młodych piłkarzy zawodowych

Sentencja

Artykuł 45 TFUE nie stoi na przeszkodzie systemowi, który w celu zrealizowania celu polegającego na wspieraniu naboru i szkolenia młodych piłkarzy gwarantuje klubowi szkoleniowemu odszkodowanie w przypadku, gdy młody piłkarz podpisze, po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego, umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że system ten jest w stanie zagwarantować realizację tego celu i nie wykracza poza to, co konieczne do osiągnięcia tego celu.

Dla zagwarantowania realizacji tego celu nie jest konieczne uregulowanie, takie jak w sprawie przed sądem krajowym, zgodnie z którym obiecujący gracz, który po zakończeniu swojego okresu szkoleniowego podpisze umowę w charakterze zawodowego piłkarza z klubem innego państwa członkowskiego, ryzykuje, że zostanie od niego zasądzone odszkodowanie, którego wysokość jest obliczana bez związku z rzeczywistymi kosztami szkolenia.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 marca 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii**

(Sprawa C-392/08) ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 96/82/WE — Kontrola niebezpieczeństwa poważ-
nych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi —
Artykuł 11 ust. 1 lit. c) — Obowiązek sporządzenia zewnętrz-
nych planów operacyjno-ratowniczych — Termin)*

(2010/C 134/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i A. Silos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 11 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9
grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważ-
nych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, zmie-
nionej dyrektywą 2003/105/WE (Dz.U. L 10, s. 13) — Brak
sporządzenia niektórych zewnętrznych planów operacyjno-
ratowniczych dotyczących środków, jakie należy podjąć poza
terenem zakładu

Sentencja

1) Nie sporządzając zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dla wszystkich zakładów podlegających przepisom art. 9 dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 11 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. —
Sviluppo Italia Basilicata SpA przeciwko Komisji
Europejskiej**

(Sprawa C-414/08 P) ⁽¹⁾

*(Odwołanie — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego
(EFRR) — Zmniejszenie pomocy finansowej — Dotacja
globalna na realizację działań wspierających małe i średnie
przedsiębiorstwa — Termin końcowy realizacji inwestycji —
Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji)*

(2010/C 134/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sviluppo Italia Basilicata SpA (przedstawi-
ciele: adwokaci F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele:
L. Flynn, pełnomocnik, adwokat A. dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-176/06 Sviluppo Italia Basilicata przeciwko Komisji, w którym Sąd, po pierwsze, oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2006) 1706 z dnia 20 kwietnia 2006 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego przyznanej w postaci dotacji globalnej na realizację działań wspierających małe i średnie przedsiębiorstwa, działające w regionie Basilicata we Włoszech, w kontekście wspólnotowych ram wsparcia dla pomocy strukturalnej w regionach Włoch, na podstawie celu nr 1, a po drugie, żądanie naprawienia szkody spowodowanej tą decyzją.

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Sviluppo Italia Basilicata SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 22.11.2008

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r.
— Tubowest Handel GmbH, Viktor Makarov przeciwko
Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej

(Sprawa C-419/08 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 2320/97 nakładające cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu — Odpowiedzialność pozaumowna — Szkoda — Związek przyczynowy)

(2010/C 134/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tubowest Handel GmbH, Viktor Makarov (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, E. Petrtsi, dikigoroi), Viktor Makarov (przedstawiciele: K. Adamantopoulos, E. Petrtsi, dikigoroi)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Hix, pełnomocnik, G. Berrisch i G. Wolf, Rechtsanwältin), Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Khan i H. van Vliet, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 9 lipca 2008 r. w sprawie T-429/04 Tubowest Handel GmbH i Viktor Makarov przeciwko Radzie i Komisji, na mocy którego Sąd oddalił skargę o odszkodowanie zmierzającą do uzyskania naprawienia szkody, jaką skarżący mieli ponieść w wyniku wydania rozporządzenia Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończącego postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji (Dz. U. L 322, s. 1)

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Tubowest Handel GmbH i Viktor Makarov zostają obciążeni kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 marca 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy)
— F. Gielen przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-440/08) ⁽¹⁾

(Opodatkowanie bezpośrednio — Artykuł 43 WE — Podatnik niebędący rezydentem — Przedsiębiorca — Prawo do odliczenia przysługujące osobie prowadzącej działalność gospodarczą — Kryterium godzinowe — Dyskryminacja podatników niebędących rezydentami względem podatników będących rezydentami — Możliwość wyboru zrównania)

(2010/C 134/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: F. Gielen

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden Den Haag — Wykładnia art. 43 WE — Uregulowanie krajowe przyznające niezależnym przedsiębiorcom prawo do odliczenia od ich zysku ryczałtowej kwoty, pod warunkiem że poświęcili co najmniej 1 225 godzin na rok kalendarzowy na działalność przedsiębiorstwa — Nieuwzględnienie, jedynie w przypadku podatnika niebędącego rezydentem, godzin pracy poświęconych przedsiębiorstwu położonemu w innym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 49 TFUE stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które w zakresie dotyczącym udzielenia ulgi podatkowej, takiej jak odliczenie przysługujące osobom prowadzącym działalność gospodarczą będącej przedmiotem sprawy przed sądem krajowym, wywierają dyskryminujące skutki wobec podatników niebędących rezydentami, nawet jeśli w zakresie wskazanej ulgi podatnicy ci mogą wybrać system mający zastosowanie do podatników będących rezydentami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 25 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Helmut Müller GmbH przeciwko Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

(Sprawa C-451/08) ⁽¹⁾

(Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Pojęcie — Sprzedaż przez podmiot publiczny terenu, na którym kupujący zamierza później wykonać roboty budowlane — Roboty budowlane zgodne z celami rozwoju urbanistycznego określonymi przez jednostkę samorządu terytorialnego)

(2010/C 134/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Helmut Müller GmbH

Strona pozwana: Bundesanstalt für Immobilienaufgaben

Przy udziale: Gut Spascher Sand Immobilien GmbH, miasta Wildeshausen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. b) i art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Pojęcia „zamówienia publiczne na roboty budowlane” i „koncesja na roboty budowlane” — Obowiązek zastosowania procedury udzielania zamówień publicznych do sprzedaży terenu przez osobę trzecią, gdy nabywca ma na tym terenie wykonać roboty budowlane zgodne z celami rozwoju urbanistycznego określonymi przez jednostkę samorządu terytorialnego, których projekt został przez tę jednostkę zaakceptowany przed zawarciem umowy sprzedaży

Sentencja

1) Pojęcie „zamówienia publiczne na roboty budowlane” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, nie wymaga, by roboty będące przed-

miotem zamówienia zostały wykonane materialnie lub fizycznie dla instytucji zamawiającej, jeżeli stanowią dla niej bezpośrednie przysporzenie w sensie gospodarczym. Dla spełnienia tej ostatniej przesłanki nie jest wystarczające wykonywanie przez instytucję zamawiającą kompetencji regulacyjnych w dziedzinie urbanizacji.

2) Pojęcie „zamówienia publiczne na roboty budowlane” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 wymaga, by wykonawca bezpośrednio lub pośrednio zobowiązał się do wykonania robót będących przedmiotem zamówienia oraz, by istniała możliwość dochodzenia wykonania tego zobowiązania na drodze sądowej na zasadach określonych w prawie krajowym.

3) „Wymogi określone przez instytucję zamawiającą” w rozumieniu trzeciego wariantu podanego w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18 nie mogą oznaczać, że organ publiczny jedynie bada pewne przedkładane mu projekty budowlane lub wydaje decyzje należące do zakresu jego kompetencji w dziedzinie regulacji urbanistycznej.

4) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, wykluczona jest koncesja na roboty budowlane w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18.

5) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym przepisy dyrektywy 2004/18 nie znajdują zastosowania do sytuacji, w której organ publiczny sprzedaje teren pewnemu przedsiębiorstwu, podczas gdy inny organ publiczny zamierza udzielić zamówienia publicznego na roboty budowlane na tym terenie, chociaż formalnie nie zdecydował jeszcze o udzieleniu tego zamówienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Erotic Center BVBA przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-3/09) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 12 ust. 3 lit. a) — Załącznik H — Obniżona stawka podatku VAT — Pojęcie „wstęp do kina” — Indywidualna kabina do oglądania filmów na żądanie)

(2010/C 134/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erotic Center BVBA

Strona pozwana: państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Beroep te Gent — Wykładnia kategorii 7 załącznika H do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) (następnie pkt 7 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej — Dz.U. L 347, s. 1) — Obniżona stawka mająca zastosowanie do pewnych dostaw towarów i świadczenia usług — Kina — Pojęcie — Indywidualna kabina do oglądania filmów na żądanie

Sentencja

Pojęcie wstępu do kina zawarte w kategorii 7 akapit pierwszy załącznika H do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy Rady 2001/4/WE z dnia 19 stycznia 2001 r. należy rozumieć w ten sposób, że nie obejmuje ono opłaty ponoszonej przez konsumenta w celu uzyskania możliwości indywidualnego oglądania jednego lub więcej filmów albo fragmentów filmów w odosobnionym miejscu, takim jak kabiny, których dotyczy spór przed sądem krajowym.

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-79/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 13 i 132 — Podmioty prawa publicznego — Przymiot władzy publicznej — Działalność — Niepodleganie opodatkowaniu — Zwolnienia — Sektory społeczno-kulturalny, opieki zdrowotnej i wychowania — „Euroregiony” — Promocja mobilności zawodowej — Udostępnienie personelu — Ciężar dowodu)

(2010/C 134/12)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels, D.J.M. de Grave i Y. de Vries, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Narużenie art. 2 ust. 1 lit. c), art. 13, art. 24 ust. 1 i art. 132 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Udostępnienie personelu w sektorze opieki zdrowotnej, wychowania i społeczno-kulturalnym — Promocja mobilności zawodowej — Euroregion

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 129 z 6.6.2006.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Brussel — Belgia) — SGS Belgium NV, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV przeciwko Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV, SGS Belgium NV, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau

(Sprawa C-218/09) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rozporządzenie (EWG) nr 3665/87 — Refundacje wywozowe — Artykuł 5 ust. 3 — Przesłanki przyznania — Wyjątek — Pojęcie siły wyższej — Produkty, które zostały utracone podczas transportu)

(2010/C 134/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SGS Belgium NV, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV

Strona pozwana: Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, Firme Derwa NV, Centraal Beheer Achmea NV, SGS Belgium NV, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Brussel — Wykładnia art. 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 351, s. 1) — Przesłanki przyznania refundacji wywozowych — Wyjątek — Produkt, który został utracony podczas transportu wskutek działania siły wyższej

Sentencja

Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3665/87 z dnia 27 listopada 1987 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1384/95 z dnia 19 czerwca 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że zepsucie się wołowiny w okolicznościach opisanych przed sąd krajowy nie stanowi przypadku siły wyższej w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Portugalia) — Santa Casa da Misericórdia de Lisboa przeciwko Liga Portuguesa de Futebol Profissional, Bwin Intrnational Ltd, dawniej Baw International Ltd, Betandwin.Com Interactive Entertainment

(Sprawa C-55/08) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Niedopuszczalność)

(2010/C 134/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Judicial da Comarca do Porto

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Santa Casa da Misericórdia de Lisboa

Strona pozwana: Liga Portuguesa de Futebol Profissional, Bwin Intrnational Ltd, dawniej Baw International Ltd, Betandwin.Com Interactive Entertainment

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Wykładnia art. 43, 49 i 56 WE — Przepisy krajowe zastrzegające na rzecz jednego podmiotu obsługę w systemie monopolu gier hazardowych i gier liczbowych i kwalifikujące jako przestępstwo organizację, promocję i przyjmowanie, także przez Internet, zakładów sportowych — Zakazanie przedsiębiorstwu wykonującemu „on line” działalność w zakresie obsługi zakładów i gier liczbowych, mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim promocji, organizowania i obsługi zakładów i gier liczbowych przez Internet oraz wypłaty zwycięzcom wartości nagrody

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca do Porto (Portugalia) postanowieniem z dnia 19 grudnia 2007 r. jest oczywiście niedopuszczalne.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 9 grudnia 2009 r. — Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-432/08 P) (¹)

(Odwołanie — Urzędnicy — Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów leczenia — Dorozumiana odmowa zwrotu całości kosztów leczenia poniesionych przez wnoszącego odwołanie — Odwołanie w części niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2010/C 134/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy i A. dal Ferro, avvocato)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawach połączonych T-296/05 i T-408/05 Marcuccio przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalne żądanie stwierdzenia nieważności dwóch dorozumianych decyzji biura ds. rozliczeń Wspólnego Programu Ubezpieczeń Zdrowotnych WE odmawiających zwrotu w 100 % pewnych kosztów leczenia poniesionych przez wnoszącego odwołanie, a także żądanie mające na celu obciążenie Komisji wypłatą na rzecz skarżącego kwoty poniesionych przez niego kosztów leczenia

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje w części odrzucone jako niedopuszczalne i w części oddalone jako bezzasadne.*
- 2) *L. Marcuccio zostaje obciążony kosztami postępowania odwoławczego.*

(¹) Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 9 marca 2010 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia — Włochy) — Buzzi Unicem SpA i in.

(Sprawy połączone C-478/08 i C-479/08) (¹)

(Art. 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Zasada „zanieczyszczający płaci” — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko naturalne — Zastosowanie ratione temporis — Zanieczyszczenia powstałe przed datą przewidzianą na transpozycję tej dyrektywy i kontynuowane po tej dacie — Uregulowania krajowe obciążające kosztami naprawienia szkód wynikających z tego zanieczyszczenia wiele przedsiębiorstw — Wymóg winy lub niedbalstwa — Wymóg związku przyczynowego — Środki naprawcze — Obowiązek konsultowania się z zainteresowanymi przedsiębiorstwami — Załącznik II do tej dyrektywy)

(2010/C 134/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA, ISAB Energy srl, Raffinerie Mediterranee SpA (ERG) (C-478/08), Dow Italia Divisione Commerciale Srl (C-479/08)

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero della Salute, Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare, Ministero delle Infrastrutture, Ministero dei Trasporti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno, Regione Siciliana, Assessorato Regionale Territorio ed Ambiente (Sicilia), Assessorato Regionale Industria (Sicilia), Prefettura di Siracusa, Istituto Superiore di Sanità, Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Vice Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia), Agenzia Protezione Ambiente e Servizi Tecnici (APAT), Agenzia Regionale Protezione Ambiente (ARPA Sicilia), Istituto Centrale Ricerca Scientifica e Tecnologica Applicata al Mare, Subcommis-

sario per la Bonifica dei Siti Contaminati, Provincia Regionale di Siracusa, Consorzio ASI Sicilia Orientale Zona Sud, Comune di Siracusa, Comune d'Augusta, Comune di Melilli, Comune di Priolo Gargallo, Azienda Unità Sanitaria Locale N8, Sviluppo Italia Aree Produttive SPA, Sviluppo Italia SpA (C-478/08), Ministero Ambiente e Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico, Ministero della Salute, Regione siciliana, Commissario Delegato per Emergenza Rifiuti e Tutela Acque (Sicilia)(C-479/08)

przy udziale: ENI Divisione Exploration and Production SpA, ENI SpA, Edison SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale della Sicilia — Wykładnia art. 174 WE oraz dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz. U. L 143, s. 56) i zasady „zanieczyszczający płaci” — Przepisy krajowe przyznające organom administracji kompetencje do nakazania podmiotom gospodarczym wprowadzenia środków naprawczych niezależnie od dochodzenia mogącego ustalić podmiot odpowiedzialny za dane zanieczyszczenia

Sentencja

- 1) *W razie powstania zanieczyszczenia środowiska naturalnego takiego jak będące przedmiotem postępowań przed sądem krajowym:*

— *w przypadku gdy wymogi zastosowania ratione temporis lub ratione materiae dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu nie są spełnione, należy wówczas zastosować prawo krajowe z poszanowaniem postanowień traktatu i bez uszczerbku dla innych aktów prawa wtórnego;*

— *dyrektywa 2004/35 nie sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają właściwym władzom działającym na jej podstawie przyjęcie domniemania, że istnieje związek przyczynowy — także w przypadku zanieczyszczeń o charakterze rozproszonym — między działalnością podmiotów gospodarczych a stwierdzonym zanieczyszczeniem ze względu na położenie należących do nich urządzeń w pobliżu strefy zanieczyszczenia. Jednakże zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” dla przyjęcia domniemania istnienia takiego związku przyczynowego władze te winny dysponować wiarygodnymi przesłankami mogącymi uzasadnić to domniemanie, takimi jak położenie urządzeń należących do danego podmiotu gospodarczego w pobliżu miejsca stwierdzonego zanieczyszczenia i istnienie powiązania między wykrytymi substancjami zanieczyszczającymi a składnikami wykorzystywanymi przez ten podmiot w ramach jego działalności;*

- artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 5 i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2004/35 należy interpretować w ten sposób, że gdy właściwe władze podejmą decyzję zobowiązującą do podjęcia środków zaradczych zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu podmioty gospodarcze, których działalność objęta jest zakresem załącznika III do tej dyrektywy, władze te nie muszą wykazywać winy, niedbalstwa ani tym bardziej zamiaru działania po stronie podmiotów gospodarczych, których działalność wyrządziła w ich ocenie szkodę środowisku naturalnemu. Jednakże, po pierwsze, władze te powinny zbadać uprzednio przyczyny stwierdzonego zanieczyszczenia, przy czym dysponują one w tym względzie zakresem uznania co do wyboru procedur koniecznych do zastosowania środków oraz czasu trwania takiego badania; po drugie, władze te powinny wykazać, zgodnie z krajowymi regulacjami dotyczącymi postępowania dowodowego, istnienie związku przyczynowego między działalnością podmiotów gospodarczych zobowiązanych do podjęcia środków zaradczych a powstaniem zanieczyszczenia;
 - w zakresie, w jakim obowiązek naprawienia szkody ciąży na podmiotach gospodarczych jedynie ze względu na ich przyczynienie się do powstania zanieczyszczenia bądź zagrożenia zanieczyszczeniem, właściwe władze powinny, co do zasady, ustalić stopień przyczynienia się przez każdy z tych podmiotów gospodarczych do zanieczyszczenia, któremu starają się zaradzić oraz uwzględnić ich odpowiedni udział w obliczaniu kosztów działań zaradczych, którymi te władze obciążają omawiane podmioty gospodarcze, bez uszczerbku dla art. 9 dyrektywy 2004/35.
- 2) Artykuł 7 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2004/35 w związku z załącznikiem II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:
- właściwe władze są uprawnione do istotnej zmiany środków zaradczych zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, które zastosowano po przeprowadzeniu postępowania kontrydiktoryjnego przy współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi i które zostały już wdrożone lub których wdrażanie zostało rozpoczęte. Jednakże w celu wydania takiej decyzji:
 - władze te zobowiązane są do wysłuchania podmiotów gospodarczych, wobec których środki te zostały zastosowane, chyba że ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego konieczne jest natychmiastowe podjęcie działań przez właściwe władze;
 - władze te winny także zachęcać w szczególności osoby, na których terenie będą realizowane środki zaradcze, do przedstawiania swoich uwag, które zostaną uwzględnione;
 - władze te winny uwzględnić kryteria wskazane w pkt 1.3.1 załącznika II do dyrektywy 2004/35 oraz wskazać w swej decyzji powody uzasadniające dokonany wybór, a także, w stosownym wypadku, okoliczności, które pozwalają uzasadnić, że przeprowadzenie szczegółowej analizy w oparciu o te kryteria było niecelowe lub niemożliwe, na przykład ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego;
 - w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniach przed sądem krajowym dyrektywa 2004/35 nie sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają właściwym władzom uzależnienie wykonywania przed podmioty gospodarcze, których dotyczą środki zaradcze w dziedzinie środowiska naturalnego, ich prawa do wykorzystywania terenów od wykonania robót nakazanych przez te władze, i to nawet jeśli wspomniane środki nie dotyczą bezpośrednio tych terenów ze względu na fakt, że zostały one już wcześniej poddane rekultywacji lub nie były nigdy zanieczyszczone. Jednakże przepisy takie winny być uzasadnione celem, jakim jest zapobieżenie pogorszeniu stanu środowiska naturalnego tam, gdzie wspomniane środki są wdrażane bądź — zgodnie z zasadą ostrożności — celem zapobieżenia wystąpieniu lub ponownemu pojawieniu się innych szkód w środowisku naturalnym na należących do tych podmiotów gospodarczych terenach przylegających do całości brzegu morskiego, którego dotyczą środki zaradcze.
- (¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009
-
- Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 22 stycznia 2010 r. — ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA**
- (Sprawa C-23/09 P) (¹)
- (**Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Wcześniejszy znak towarowy BLUE — Oznaczenie słowne „Ecoblue” — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń**)
- (2010/C 134/17)
- Język postępowania: angielski
- Strony**
- Wnoszący odwołanie: ecoblue AG (przedstawiciel: C. Osterrieth, Rechtsanwalt)
- Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07 ecoblue AG przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd oddalił skargę wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „Ecoblue” dla usług należących do klas 35, 36 i 38 na decyzję R 844/2006-1 Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 25 kwietnia 2007 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odmawiającej rejestracji powyższego znaku towarowego w wyniku sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego „BLUE” dla towarów i usług należących do klas 9, 36 i 38, a także innych słownych wspólnotowych znaków towarowych zawierających słowo „BLUE”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części oddalona, a w części odrzucona.
- 2) ecoblue AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 11 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening przeciwko AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

(Sprawa C-24/09) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Dyrektywa 96/61 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Prawo do wniesienia środka odwoławczego od orzeczeń dotyczących zezwoleń na przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne)

(2010/C 134/18)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsforening

Strona pozwana: AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

Przedmiot

- 1) Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia art. 1 ust. 2, art. 6 ust. 4 i art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17) — Wykładnia art. 2 pkt 14 i 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), zmienionej dyrektywą 2003/35 — Przepisy krajowe umożliwiające lokalnym stowarzyszeniom niemającym celu zarobkowego na uczestniczenie w postępowaniu zmierzającym do wydania zezwolenia na prowadzenie działalności niebezpiecznej dla środowiska naturalnego, lecz uzależniające prawo tych stowarzyszeń do wniesienia środka odwoławczego od orzeczeń dotyczących zezwoleń od spełnienia warunku, aby ich celem statutowym była ochrona przyrody lub środowiska naturalnego, aby prowadziły działalność co najmniej od trzech lat oraz aby liczyły co najmniej 2000 członków.

Sentencja

- 1) Członkowie zainteresowanej społeczności w rozumieniu art. 1 ust. 2 i art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., jak również w rozumieniu art. 2 pkt 14 i 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli zmienionej dyrektywą 2003/35, której przepisy zostały przejęte przez art. 2 pkt 15 i 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, powinni mieć prawo odwołania się od rozstrzygnięcia, w którym organ należący do systemu sądowego państwa członkowskiego orzekł w przedmiocie wniosku o wydanie zezwolenia na przedsięwzięcie, i to niezależnie od roli, jaką mogli oni odegrać w procesie rozpatrywania tego wniosku, uczestnicząc w postępowaniu przed tymże organem i przedstawiając przy tej okazji swoje stanowisko.
- 2) Artykuł 10a dyrektywy 85/337, zmienionej przez dyrektywę 2003/35, i art. 15a dyrektywy 96/61, zmienionej przez dyrektywę 2003/35, który to przepis został przejęty przez art. 16 dyrektywy 2008/1, stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu,

który zastrzega prawo odwołania się od decyzji dotyczącej działalności wchodzącej w zakres zastosowania odpowiednio dyrektyw 85/337 i 96/61 wyłącznie na rzecz stowarzyszeń ochrony środowiska liczących co najmniej 2 000 członków.

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 22 stycznia 2010 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-43/09 P) (¹)

(Odwołanie — Decyzja Komisji w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej początkowo przyznanej z Fundusz Spójności na projekt nowego portu lotniczego w Atenach-Spacie — Skarga o stwierdzenie nieważności — Zasady niedziałania prawa wstecz, pewności prawa i proporcjonalności — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, w części oczywiście bezzasadne)

(2010/C 134/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: C. Meïdanis i M. Tassopoulou, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. Monte, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie T-404/05 Grecja przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr E(2005) 3243 z dnia 1 września 2005 r. dotyczącej zmniejszenia pomocy finansowej początkowo przyznanej z Funduszu Spójności na rzecz projektu nr 95/09/65/040 dotyczącego nowego międzynarodowego portu lotniczego Ateny-Spata

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 69 z 21.3.2009

Postanowienie Trybunału z dnia 29 stycznia 2010 r. — Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAO), Komisji Wspólnot Europejskich, która wstąpiła w prawa EAO

(Sprawa C-68/09 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuł 119 regulaminu — Służba publiczna — Umowa członka personelu tymczasowego zatrudnionego na czas nieokreślony — Rozwiązanie umowy)

(2010/C 134/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Georgios Karatzoglou (przedstawiciel: S. A. Pappas, dikigoros)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Odbudowy (EAO), Komisja Wspólnot Europejskich, która wstąpiła w prawa EAO (przedstawiciele: D. Martin i J. Currall, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 grudnia 2008 r. w sprawie T-471/04 Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAO) — Przekazanie sprawy Sądowi po uchyleniu wyroku — Oddalenie skargi mającej na celu stwierdzenie nieważności decyzji EAO w sprawie rozwiązania umowy członka personelu tymczasowego zawartej ze skarżącym — Obowiązek uzasadnienia — Nadużycie władzy — Zasada dobrej administracji

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *G. Karatzoglou zostaje obciążony kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 21 stycznia 2010 r. — Iride SpA, Iride Energia SpA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-150/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem pod warunkiem, że jej beneficjent zwróci wcześniejszą pomoc uznaną za przyznaną bezprawnie — Zgodność z art. 87 ust. 1 WE — Naruszenia prawa — Przeinaczenie argumentów skarżących — Brak uzasadnienia — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2010/C 134/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Iride SpA, Iride Energia SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Merola i T. Ubaldi, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Righini i G. Conte, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 11 lutego 2009 r. w sprawie T-25/07 Iride SpA i Iride Energia SpA, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/941/WE z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 11/06 (ex N 127/05), której Republika Włoska zamierzała udzielić na rzecz AEM Torino (Dz.U. L 366, s. 62), w postaci subwencji przeznaczonych na zwrot niepodlegających odzyskaniu kosztów w sektorze energii, w zakresie w jakim po pierwsze stwierdziła ona, że chodzi o pomoc państwa, a po drugie uzależniła zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem od warunku, że AEM Torino zwróci wcześniejszą pomoc przyznaną bezprawnie w ramach systemu pomocy na rzecz przedsiębiorstw zwanych „skomunalizowanymi”

Sentencja

1) *Odwołanie zostaje oddalone.*

2) *Iride SpA oraz Iride Energia SpA zostają obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Município de Barcelos (Portugalia) w dniu 23 października 2009 r. — Município de Barcelos przeciwko Państwo portugalskie

(Sprawa C-408/09)

(2010/C 134/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Município de Barcelos

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Município de Barcelos

Strona pozwana: Państwo portugalskie

Pytania prejudycjalne

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2010 r. Trybunał Sprawiedliwości orzeka o oczywistym braku właściwości do udzielenia odpowiedzi na pytanie przedstawione przez Município de Barcelos.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2009 r. — eDate Advertising GmbH przeciwko X

(Sprawa C-509/09)

(2010/C 134/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: eDate Advertising GmbH

Strona pozwana: X

Pytania prejudycjalne

1) Czy sformułowanie „miejsce, gdzie może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” w art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej: „rozporządzeniem nr 44/2001”) ⁽¹⁾ w przypadku (ewentualnych) naruszeń dóbr osobistych przez treści zamieszczone na stronie internetowej należy rozumieć w ten sposób,

że zainteresowany może wnieść powództwo o zaniechanie naruszeń przeciwko utrzymującemu stronę internetową bez względu na to, w którym państwie członkowskim utrzymujący ma siedzibę, także przed sądy państwa członkowskiego, w którym można obejrzeć tę stronę internetową,

lub czy

jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym utrzymujący stronę internetową nie ma siedziby, wymaga szczególnego powiązania, wychodzącego poza techniczną dostępność strony internetowej, pomiędzy kwestionowanymi treściami lub stroną internetową a państwem sądu (powiązania z tym państwem)?

- 2) Jeśli jest wymagane takie szczególne powiązanie z danym państwem:

Jakie kryteria służą do określenia tego powiązania?

Czy ma znaczenie okoliczność, że kwestionowana strona internetowa zgodnie z zamiarem prowadzącego rozmyślnie skierowana była (również) do korzystających z Internetu w państwie sądu, czy wystarczy, że dostępne na tej stronie internetowej informacje wykazują obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, iż kolizja przeciwstawnych interesów — interesu skarżącego w ochronie jego dóbr osobistych oraz interesu utrzymującego stronę w możliwości kształtowania swojej strony internetowej oraz przekazywania informacji — w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w państwie sądu?

Czy dla określenia szczególnego powiązania z państwem sądu ma znaczenie liczba konsultacji tej strony internetowej dokonanych z państwa sądu?

- 3) Jeśli dla potwierdzenia jurysdykcji nie jest wymagane szczególne powiązanie z tym państwem albo, gdy dla przyjęcia takiego powiązania wystarczy, aby zaskarżone informacje wykazywały obiektywny związek z państwem sądu w tym rozumieniu, że kolizja przeciwstawnych interesów w okolicznościach konkretnego przypadku, w szczególności ze względu na treści zaskarżonej strony internetowej rzeczywiście mogła lub może wystąpić w tym państwie, zaś przyjęcie szczególnego powiązania z państwem nie wymaga określenia minimalnej liczby konsultacji zaskarżonej strony internetowej z państwa sądu:

Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w

ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej: „dyrektywą o handlu elektronicznym”)⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób,

że przepisom tym należy przyznać charakter norm kolizyjnych w tym znaczeniu, iż nakazują one także w dziedzinie prawa cywilnego, wypierając krajowe normy kolizyjne, wyłączone stosowanie prawa obowiązującego w państwie pochodzenia,

lub czy

przepisy te pełnią funkcję korygującą na płaszczyźnie materialno-prawnej, modyfikując pod względem treści materialny skutek zastosowania prawa właściwego zgodnie z krajowymi normami kolizyjnymi oraz ograniczając go do wymogów państwa pochodzenia?

W przypadku, jeśli art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy o handlu elektronicznym posiada charakter normy kolizyjnej:

Czy wymienione przepisy nakazują wyłączone zastosowanie obowiązującego w państwie pochodzenia prawa materialnego, czy także zastosowanie obowiązujących tam norm kolizyjnych z tym skutkiem, że możliwe pozostaje odesłanie na mocy prawa państwa pochodzenia do prawa państwa przeznaczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 178, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Trani (Włochy) w dniu 13 stycznia 2010 r. — *Vino Cosimo Damiano przeciwko Poste Italiane SpA*

(Sprawa C-20/10)

(2010/C 134/24)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Trani

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: *Vino Cosimo Damiano*

Strona pozwana: *Poste Italiane SpA*

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 2) Czy dla uzasadnienia reformatio in pejus uprzednio obowiązujących przepisów z zakresu umów na czas określony i w celu niestosowania zakazu ustanowionego w klauzuli nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE wystarcza aby ustawodawca krajowy zmierzał do jakiegokolwiek celu, choćby innego niż cel wykonania przywołanej dyrektywy czy też niezbędne jest aby cel taki nie tylko zasługiwał na ochronę co najmniej równą tej, która obejmuje nakładanie kar, lecz również był w sposób wyraźny „zadeklarowany”?
- 3) Czy klauzula 3.1 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 4) Czy ogólna wspólnotowa zasada niedyskryminacji i równego traktowania stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny, który działa na niekorzyść pracowników Poste Italiane SpA zarówno w odniesieniu do tej spółki jak i innych przedsiębiorstw w tym samym sektorze lub innych sektorach?
- 5) Czy art. 82 akapit pierwszy [WE] i 86 ust. 1 i 2 [WE] stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Euro-

pejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny wyłącznie na korzyść SpA Poste Italiane (przedsiębiorstwa, którego kapitał jest w całości publiczny) prowadząc do spełnienia przesłanek nadużycia pozycji dominującej?

- 6) W razie udzielenia na poprzednie pytania odpowiedzi twierdzącej czy sąd krajowy ma obowiązek traktować przepisy wewnętrzne sprzeczne z prawem wspólnotowym jako niestosujące się (lub ich niestosować)?

⁽¹⁾ Dz. U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajowy sąd de Prešov (Republika Słowacka) w dniu 9 lutego 2010 r. — POHOTOVOŠŤ s.r.o. przeciwko Iveta Korčkovská

(Sprawa C-76/10)

(2010/C 134/25)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajowy sąd de Prešov

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: POHOTOVOŠŤ s.r.o.

Strona pozwana: Iveta Korčkovská

Pytania prejudycjalne

1) Pierwsze pytanie prejudycjalne

- a) Czy dane o całkowitych kosztach konsumenta ujęte w punktach procentowych (roczna efektywna stopa oprocentowania — APR) są na tyle istotne, że w przypadku ich braku w umowie, koszt kredytu konsumenckiego nie może zostać uznany za przejrzysty, wystarczająco jasny i zrozumiały?
- b) Czy ochrona konsumentów przewidziana w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jest tego rodzaju, że również koszt może zostać uznany za nieuczciwy warunek w konsumenckich umowach kredytowych ze względu na niewystarczającą przejrzystość i zrozumiałość, jeśli umowa nie zawiera informacji na temat całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego ujętego w punktach procentowych a cena [kredytu] wyrażona jest wyłącznie jako kwota pieniężna składająca się z wielu opłat dodatkowych wymienionych częściowo w umowie a częściowo w ogólnych warunkach do umowy?

2) Drugie pytanie prejudycjalne

a) Czy wykładni dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, rozpatrujący wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie prawomocnego orzeczenia arbitrażowego wydanego bez udziału konsumenta, i posiadający niezbędne informacje o stanie prawnym i faktycznym, powinien z urzędu uwzględnić nieproporcjonalny charakter kary przewidzianej w umowie kredytowej zawartej przez wierzyciela z konsumentem, jeżeli, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, taka ocena może być dokonana w podobnych postępowaniach na mocy prawa krajowego?

b) Jeżeli kara za naruszenie zobowiązań konsumenta jest nieproporcjonalna, czy do sądu krajowego należy wyciągnięcie wszystkich konsekwencji wynikających na mocy prawa krajowego z tej okoliczności, by konsument nie był zobowiązany do poniesienia tej kary?

c) Czy kara w wysokości 0,25% dziennie, tj. 91,25% rocznie, może zostać uznana za nieuczciwy warunek z tego powodu, że jest nieproporcjonalna?

3) Trzecie pytanie prejudycjalne

Czy ramy ochrony konsumentów wynikające ze stosowania prawodawstwa Unii (dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG) w dziedzinie umów o kredyt konsumencki są tego rodzaju, że w przypadku gdy na podstawie umowy dochodzi do obejścia przepisów ustanowionych w celu ochrony konsumentów w zakresie kredytu konsumenckiego oraz jeżeli na podstawie takiej umowy złożony został wniosek o wykonanie orzeczenia arbitrażowego, sąd zawiesza postępowanie egzekucyjne lub zarządza egzekucję na koszt wierzyciela tylko do wysokości kwoty niespłaconego kredytu, o ile na mocy przepisów krajowych, możliwe jest dokonanie takiej oceny orzeczenia arbitrażowego, a sąd krajowy posiada niezbędne informacje na temat stanu faktycznego i prawnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo w dniu 12 lutego 2010 r. — Telefónica Móviles España S.A. przeciwko Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)

(Sprawa C-85/10)

(2010/C 134/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España S.A..

Strona pozwana: Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones).

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, a w szczególności wymóg zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług i konkurencji, należy interpretować w ten sposób, iż nie zezwala on na uregulowanie krajowe, które oddziela kwotę opłaty od tego rodzaju dobra (opłata za zastrzeżenie publicznej częstotliwości radiowo-elektronicznej) od szczególnego celu, który wcześniej był wyraźnie przypisany tej opłacie (finansowanie badań i kształcenia w dziedzinie telekomunikacji, a także na wykonywanie zobowiązań z zakresu usług powszechnych), bez przypisania jej innego szczególnego celu?

2) Czy ww. art. 11 ust. 2, a w szczególności wymogi zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług, sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które zwiększa bez żadnego wyraźnego uzasadnienia i to w znaczny sposób, wysokość opłaty dla systemu cyfrowego DCS-1800, utrzymując jednocześnie jej dotychczasową wysokość dla systemów analogicznych pierwszej generacji, takich jak TACS?

⁽¹⁾ (Dz.U. L 117, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 17 lutego 2010 r. — Finanzamt Essen-NordOst przeciwko GFKL Financial Services AG

(Sprawa C-93/10)

(2010/C 134/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Essen-NordOst

Strona pozwana: GFKL Financial Services AG

Pytania prejudycjalne

1) W przedmiocie wykładni art. 2 pkt 1 i art. 4 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾: Czy w przypadku sprzedaży (kupna) wierzytelności, co do których istnieje poważna wątpliwość, że zostaną zaspokojone [zahlungsgestörte Forderungen] w drodze przejęcia odzyskiwania długów i ryzyka ich niezaspokojenia nabywca wierzytelności dokonuje odpłatnego świadczenia i prowadzi działalność gospodarczą również wtedy, gdy cena kupna

— nie jest obliczana stosownie do wartości nominalnej wierzytelności, przy uzgodnionym umownie ryczałtowym potrąceniu z tytułu przejęcia odzyskiwania długów i ryzyka ich niezaspokojenia, lecz

— jest obliczana stosownie do ryzyka niezaspokojenia oszacowanego dla każdej wierzytelności, a odzyskiwanie długów ma jedynie podrzędne znaczenie w stosunku do potrącenia z tytułu ryzyka ich niezaspokojenia?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej — w przedmiocie wykładni art. 13 część B lit. d) pkt 2 i 3 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych [...]:

a) Czy przejęcie ryzyka niezaspokojenia wierzytelności przez kupującego wierzytelności w przypadku nabycia wierzytelności, co do których istnieje poważna wątpli-

wość, że zostaną zaspokojone, za cenę znacznie poniżej wartości nominalnej jest, jako udzielenie innego zabezpieczenia kredytowego lub innego zabezpieczenia [gwarancji], zwolnione z podatku?

b) Jeżeli ma miejsce zwolnienie z podatku przejęcie ryzyka: czy odzyskiwanie długów jest zwolnione z podatku jako element jednolitego świadczenia bądź jako świadczenie uboczne, czy też podlega opodatkowaniu jako odrębne świadczenie?

3) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej i nie ma miejsca świadczenie zwolnione z podatku — w przedmiocie wykładni art. 11 część A lit. a) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych [...]: czy wynagrodzenie za podlegające opodatkowaniu świadczenie jest określane stosownie do przypuszczanych przez strony, czy też rzeczywistych kosztów odzyskania długu?

⁽¹⁾ Dz.U, L 145 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Berufungs- und Disziplarkommission (Austria) w dniu 23 lutego 2010 r. — Gentcho Pavlov i Gregor Famira przeciwko Ausschuss der Rechtsanwaltskammer Wien

(Sprawa C-101/10)

(2010/C 134/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberste Berufungs- und Disziplarkommission.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gentcho Pavlov, Gregor Famira.

Strona pozwana: Ausschuss der Rechtsanwaltskammer Wien.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 38 ust. 1 Układu europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony ⁽¹⁾ znajdował bezpośrednie zastosowanie w okresie od dnia 2 stycznia 2004 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. do postępowania w sprawie wpisania obywatela Bułgarii na listę aplikantów adwokackich?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

2) Czy art. 38 ust. 1 Układu europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Bułgarii, z drugiej strony stał na przeszkodzie stosowaniu § 30 ust. 1 i 5 austriackiej Rechtsanwaltsordnung (ustawy o adwokaturze), zgodnie z którym jedną z przesłanek wpisu na listę jest posiadanie obywatelstwa austriackiego albo uważanego za równoważne, do złożonego w dniu 2 stycznia 2004 r. przez obywatela Bułgarii zatrudnionego przez austriackiego adwokata wniosku o wpis na listę austriackich aplikantów adwokackich oraz o wydanie legitymacji zgodnie z § 15 ust. 3 austriackiej Rechtsanwaltsordnung, oraz do odmowy wpisu wyłącznie ze względu na obywatelstwo, pomimo spełnienia pozostałych przesłanek oraz posiadania pozwolenia na pobyt i pracę w Austrii?

(¹) Dz.U. L 358 z 31.12.1994, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 24 lutego 2010 r. — Patrick Kelly przeciwko National University of Ireland

(Sprawa C-104/10)

(2010/C 134/29)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

The High Court of Ireland

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Patrick Kelly

Strona pozwana: The National University of Ireland

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 97/80/WE (¹) uprawnia kandydata ubiegającego się o kształcenie zawodowe — który uważa, że jemu lub jej odmówiono dostępu do kształcenia zawodowego, ponieważ nie zastosowano w stosunku do niego lub do niej zasady równego traktowania — do uzyskania informacji o odpowiednich kwalifikacjach innych kandydatów na przedmiotowe studia, a w szczególności kandydatów, którym nie odmówiono dostępu do kształcenia zawodowego, tak aby kandydat ten mógł „przedstawić przed sądem lub innym właściwym organem stan faktyczny, z którego można domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji”?

2) Czy art. 4 dyrektywy Rady 76/207/EWG (²) uprawnia kandydata ubiegającego się o kształcenie zawodowe — który uważa, że jemu lub jej odmówiono dostępu do kształcenia zawodowego „na podstawie takich samych kryteriów” oraz że on lub ona stali się przedmiotem dyskryminacji „ze względu na płeć” w zakresie dostępu do kształcenia zawodowego — do informacji będących w posiadaniu organizatora studiów o odpowiednich kwalifikacjach innych kandydatów na przedmiotowe studia, a w szczególności kandydatów, którym nie odmówiono dostępu do kształcenia zawodowego?

3) Czy art. 3 dyrektywy Rady 2002/73/WE (³), który zakazuje „bezpośredniej bądź pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć” w zakresie „dostępu” do kształcenia zawodowego uprawnia kandydata ubiegającego się o kształcenie zawodowe — który twierdzi, że stał się przedmiotem dyskryminacji „ze względu na płeć” w zakresie dostępu do kształcenia zawodowego — do informacji będących w posiadaniu organizatora studiów o odpowiednich kwalifikacjach innych kandydatów na przedmiotowe studia, a w szczególności kandydatów, którym nie odmówiono dostępu do kształcenia zawodowego?

4) Czy obowiązek wynikający z art. 267 ust. 3 TFUE ma odmienny charakter w państwie członkowskim, w którym istnieje kontradictoryjny (w przeciwieństwie do inkwizycyjnego) system prawa, a jeżeli tak to, to w jakim zakresie?

5) Czy na jakiegokolwiek uprawnienie do uzyskania informacji wynikające z wyżej wymienionych dyrektyw może mieć wpływ funkcjonowanie krajowych bądź europejskich reguł dotyczących poufności?

(¹) Dyrektywa Rady 97/80/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca ciężaru dowodu w sprawach dyskryminacji ze względu na płeć Dz.U. 1998 L 14, s. 6

(²) Dyrektywa Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy Dz.U. L 39, s. 40

(³) Dyrektywa 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 269, s. 15)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia (Bułgaria) w dniu 25 lutego 2010 r. — Enel Maritsa Iztok 3 przeciwko Dyrektorowi dyrekcji „Zaskarżanie i egzekucja” centralnej administracji narodowej agencji dochodów skarbowych

(Sprawa C-107/10)

(2010/C 134/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enel Maritsa Iztok 3

Strona pozwana: Dyrektor dyrekcji „Zaskarżanie i egzekucja” centralnej administracji narodowej agencji dochodów skarbowych

Pytania prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 4 dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ i art. 183 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym pozwalają one na to,

1) by na podstawie nowelizacji ustawy mającej na celu zwalczanie oszustw podatkowych termin zwrotu podatku VAT został przedłużony do chwili wydania decyzji korygującej tego powodu, że w ciągu 45 dni od złożenia deklaracji podatkowej wszczęto kontrolę podatkową u podatnika, przy czym za okres ten nie są należne odsetki od kwoty podlegającej zwrotowi, jeżeli jednocześnie występują następujące okoliczności:

a) przed tą nowelizacją upłynął ustawowy termin 45 dni na zwrot podatku i niezależnie od wszczęcia kontroli podatkowej rozpoczęło się naliczanie odsetek od kwoty podlegającej zwrotowi,

b) w ramach kontroli podatkowej stwierdzono prawidłowość wykazanej kwoty podatku do zwrotu,

c) jedyna możliwość prawna, którą dysponuje podatnik w celu skrócenia tego terminu, polega na złożeniu zabezpieczenia w postaci pieniężnej, państwowych papierów wartościowych lub bezwarunkowej i nieodwołalnej gwarancji bankowej na określony czas w wysokości kwoty podlegającej zwrotowi;

2) by przewidziano termin zwrotu podatku VAT wynoszący 45 dni od dnia złożenia deklaracji podatkowej dla tego podatku oraz prawną możliwość wstrzymania jego biegu i w następstwie tego również jego przedłużenia wskutek zarządzenia kontroli podatkowej w trakcie biegu tego terminu, jeżeli okres podatkowy dla rozliczenia tego podatku obejmuje jeden miesiąc;

3) by zwrot podatku VAT następował w drodze decyzji korygującej, poprzez potrącenie kwoty podlegającej zwrotowi z ustalonymi w tej samej decyzji długami z tytułu podatku VAT i innych podatków oraz wierzytelnościami państwa za różne okresy podatkowe i podatkami naliczonymi od tych kwot do dnia wydania decyzji korygującej, jeżeli w trakcie kontroli podatkowej stwierdzono prawidłowość wykazanej kwoty podatku do zwrotu i jednocześnie występują następujące okoliczności:

a) w ramach procedury kontroli podatkowej nie zgodzono się na tymczasowe zabezpieczenie przyszłych wierzytelności państwa, które mogłyby zostać stwierdzone w trakcie procedury prowadzącej do wydania decyzji korygującej,

b) potrącenie z wierzytelnościami państwa nie jest przewidziane w ustawie krajowej jako środek egzekucji przymusowej i jako środek zabezpieczający,

c) terminy zaskarżenia i dobrowolnej spłaty potrąconych kwot głównych i odsetek nie upłynęły, gdyż zostały one ustalone w tej samej decyzji korygującej, a część z nich została też zaskarżona przed sądem;

4) by w przypadku stwierdzenia prawidłowości kwoty podatku do zwrotu wykazanej w deklaracji podatkowej państwo dokonywało w dniu wydania decyzji korygującej potrącenia z ustalonymi w tej decyzji długami podatkowymi za okresy przed złożeniem deklaracji, jak również z odsetkami od tych długów, zamiast w dniu złożenia deklaracji podatkowej, uwzględniając że państwo nie nalicza odsetek w trakcie ustawowego terminu na zwrot należnej kwoty, a nalicza odsetki od potrąconych podatków od dnia złożenia deklaracji do chwili wydania decyzji korygującej

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 26 lutego 2010 r. — Ivana Scattolon przeciwko Ministero dell'Università e della Ricerca

(Sprawa C-108/10)

(2010/C 134/31)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Venezia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ivana Scattolon

Strona pozwana: Ministero dell'Università e della Ricerca

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę Rady EWG nr 77/187 ⁽¹⁾ i/lub dyrektywę 2001/23/WE ⁽²⁾ z dnia 12 marca 2001 r., bądź inne mające zastosowanie przepisy wspólnotowe należy interpretować tak, że można je stosować do przypadku przeniesienia pracowników wyznaczonych do świadczenia usług dodatkowych takich jak sprzątanie i konserwacja państwowych budynków szkolnych, z publicznych organów władz lokalnych (gmin i prowincji) do instytucji państwowych, gdy przeniesienie spowodowało nie tylko przejęcie działalności lub stosunków z całym zatrudnionym personelem (wożnymi), lecz również przystąpienie do umów w sprawie zamówień publicznych zawartych z prywatnymi przedsiębiorstwami w celu zapewnienia takich samych usług?

2) Czy ciągłość pracy zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit 1 dyrektywy 77/187 (skonsolidowanej wraz z dyrektywą 98/50/WE ⁽³⁾ w dyrektywie 2001/23/WE) należy interpretować jako ustalenie przez przejmującego wynagrodzeń

związanych ze stażem pracy, które uwzględnia wszystkie lata przepracowane przez przeniesionych pracowników, w tym lata pracy na rzecz zbywającego?

3) Czy art. 3 dyrektywy 77/187 i/lub dyrektyw Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. i 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. należy interpretować tak, że prawa pracownika przenoszone na przejmującego obejmują również korzyści uzyskane przez pracownika u zbywającego, takie jak staż pracy, jeżeli wiążą się z tym prawa o charakterze ekonomicznym zgodnie ze zbiorowym układem pracy obowiązującym przejmującego?

4) Czy ogólne zasady obowiązującego prawa wspólnotowego takie jak zasada pewności prawa, zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasada równości broni w postępowaniu, zasada skutecznej ochrony sądowej, prawo do niezależnego sądu oraz, mówiąc bardziej ogólnie, prawo do rzetelnego procesu, zagwarantowane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (zmienionym na mocy art. 1.8 traktatu lizbońskiego i do którego odnosi się art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej) — w związku z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej 4 listopada 1950 r. w Rzymie oraz z art. 46, 47, 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyjętej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r., włączonej do traktatu lizbońskiego, należy interpretować tak, że uniemożliwiają one przyjęcie przez państwo włoskie, po znacznym odstępce czasu (5 lat), przepisu zawierającego wykładnię autentyczną odmienną od treści podlegającej wykładni i sprzeczną z utrwaloną wykładnią organu zapewniającego jedności prawa [Corte di cassazione], przepisu istotnego ponadto do rozstrzygnięcia sporów, w których państwo włoskie bierze udział jako strona?

⁽¹⁾ Dz.U. L 61, s. 26

⁽²⁾ Dz.U. L 82, s. 16

⁽³⁾ Dz.U. L 201, s. 88

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2010 r. — Zuckerfabrik Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-113/10)

(2010/C 134/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgerichts Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuckerfabrik Jülich AG

Strona pozwana: Hauptzollamt Aachen

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonujące sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 ⁽¹⁾ jest ważne?

⁽¹⁾ Dz.U. L 321, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Belgia) w dniu 3 marca 2010 r. — Belpolis Benelux SA przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-114/10)

(2010/C 134/33)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Belpolis Benelux SA

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo wspólnotowe, mianowicie zasada swobodnego świadczenia usług na podstawie art. 56 TFUE sprzeciwia się regulacji takiej jak zawarta w art. 1 i 1a Koninklijk Besluit nr 20 z dnia 20 lipca 1970 r., zgodnie z którą obniżona stawka podatku VAT (6 %) może być przyznana dla usług budowlanych tylko wtedy, gdy usługodawca jest zarejestrowany jako przedsiębiorca w Belgii na podstawie art. 400 i 401 Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992?

2) Czy regulacja zawarta w art. 1 i 1a Koninklijk Besluit nr 20 z dnia 20 lipca 1970 r., zgodnie z którą obniżona stawka podatku VAT (6 %) może być przyznana dla usług budowlanych tylko wtedy, gdy usługodawca jest zarejestrowany jako przedsiębiorca w Belgii na podstawie art. 400 i 401 Wetboek van Inkomstenbelastingen 1992, narusza zasadę neutralności podatkowej lub ogólną wspólnotowoprawną zasadę równego traktowania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 3 marca 2010 r. — Bábolna Mezőgazdasági Termelő, Fejlesztő és Kereskedelmi Zrt. „f.a.” przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

(Sprawa C-115/10)

(2010/C 134/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bábolna Mezőgazdasági Termelő, Fejlesztő és Kereskedelmi Zrt. „f.a.”

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve

Pytania prejudycjalne

1) Czy wymogi dotyczące wspólnotowej pomocy w dziedzinie wspólnej polityki rolnej (EFOGR) mogą się różnić od wymogów dotyczących krajowych płatności uzupełniających, tj. czy można ustanowić dla krajowych płatności uzupełniających inne i bardziej surowe wymogi, niż wymogi prawnie ustanowione dla pomocy finansowanej z EFOGR?

2) Czy zakres podmiotowy, w doniesieniu do odbiorców pomocy, określony w art. 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 ⁽¹⁾ i w art. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 ⁽²⁾, można interpretować w ten sposób, że z podmiotowego punktu widzenia istnieją tylko dwie przesłanki pomocy: uprawniona do otrzymania pomocy jest a) grupa producentów rolnych (jednostka) b), której gospodarstwo znajduje się na terytorium Wspólnoty?

- 3) Czy wymienione rozporządzenia można interpretować w ten sposób, że producent rolny, którego gospodarstwo znajduje się na terytorium Wspólnoty, lecz który zamierza zaprzestać działalności w przyszłości (po wykorzystaniu pomocy), nie jest uprawniony do otrzymania tej pomocy?
- 4) Jak na podstawie obu powyższych rozporządzeń należy interpretować status prawny przyznany na mocy prawa krajowego?
- 5) Czy status prawny przyznany na mocy prawa krajowego obejmuje status prawny odpowiadający ewentualnej formie zaprzestania działalności przez producenta rolnego (grupę)? Prawo węgierskie przewiduje różne rodzaje statusu prawnego dla sytuacji zaprzestania działalności, które mogą wystąpić (postępowanie w sprawie zawieszenia wykonywania zobowiązań pieniężnych, upadłościowe i likwidacyjne).
- 6) Czy wymagania dotyczące ubiegania się o (wspólnotową) jednolitą płatność obszarową i wymagania dotyczące ubiegania się o krajową płatność uzupełniającą można uregulować w odmienny i całkowicie niezależny sposób? Jaka zależność istnieje (może istnieć) między zasadami, systematyką i celami obu rodzajów pomocy?
- 7) Czy można wykluczyć z krajowych płatności uzupełniających grupę (osobę), która w pozostałym zakresie spełnia wymogi dotyczące jednolitej płatności obszarowej?
- 8) Czy zakres przedmiotowy rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 obejmuje również, na podstawie art. 1 tego rozporządzenia, krajowe płatności uzupełniające, mając na uwadze, że to, co EFOGR finansuje jedynie w części, finansowane jest następnie poprzez krajowe płatności uzupełniające?
- 9) Czy producent rolny, którego gospodarstwo, działające zgodnie prawem i w sposób rzeczywisty, znajduje się na terytorium Wspólnoty, jest uprawniony do otrzymywania krajowych płatności uzupełniających?
- 10) Jeżeli prawo krajowe zawiera szczególne uregulowania dotyczące postępowania w sprawie ustania spółek handlowych, to czy uregulowania te są istotne z punktu widzenia pomocy wspólnotowej (oraz pomocy krajowej powiązanej z pomocą wspólnotową)?
- 11) Czy wspólnotowe i krajowe uregulowania dotyczące funkcjonowania wspólnej polityki rolnej należy interpretować w ten sposób, że mają one tworzyć złożony system prawny, który można interpretować w sposób jednolity, i który działa w oparciu o te same zasady i wymogi?
- 12) Czy zakres zastosowania art. 1 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 i art. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 należy interpretować w ten sposób, że, z punktu widzenia pomocy, całkowicie nieistotne są zarówno zamiar producenta rolnego, by zaprzestać działalności w przyszłości, jak i odpowiadający temu zamiarowi status prawny?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty (Dz.U. L 355, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1259/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 113).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w
dniu 4 marca 2010 r. — Frisdranken Industrie Winters BV
przeciwko Red Bull GmbH**

(Sprawa C-119/10)

(2010/C 134/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Frisdranken Industrie Winters BV

Strona pozwana: Red Bull GmbH

Pytania prejudycjalne

1) a) Czy sam „rozlew” płynów do opakowań opatrzonych oznaczeniem [w rozumieniu pkt 3.1. ppkt (iv)] należy zakwalifikować jako używanie oznaczenia w obrocie handlowym w rozumieniu art. 5 dyrektywy 89/104, również jeżeli rozlew ten stanowi usługę świadczoną na rzecz i na zlecenie podmiotu trzeciego w celu odróżnienia towarów tego zlecniodawcy?

b) Czy odpowiedź na pytanie 1 a) brzmiałaby inaczej, gdyby zachodziło tu naruszenie określone w art. 5 ust. 1 lit. a) lub b) dyrektywy 89/104?

- 2) W przypadku udzielenia na pytanie 1 a) odpowiedzi twierdzącej, czy używanie oznaczenia może zostać zakazane w Beneluksie na podstawie art. 5 dyrektywy 89/104 ⁽¹⁾ również wtedy, gdy towary opatrzone oznaczeniem są przeznaczone wyłącznie na wywóz (a) z terytorium Beneluksu lub (b) poza Unię Europejską i gdy na żadnym z tych obszarów nie mogą być one postrzeżone przez odbiorców, z wyjątkiem przedsiębiorstwa, w którym dokonano rozlewu?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie 2 [a] lub b)] odpowiedzi twierdzącej, jakie kryterium należy przyjąć w celu ustalenia naruszenia znaku? Czy jest nim sposób postrzegania oznaczenia przez konsumenta (przeciętnego, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego) w Beneluksie (lub w Unii Europejskiej), który w okolicznościach niniejszej sprawy nie może zostać ustalony w inny sposób jak tylko teoretycznie lub abstrakcyjnie, czy też należy posłużyć się innym kryterium, na przykład sposobu postrzegania oznaczenia przez konsumenta w państwie, do którego towary są eksportowane?

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-121/10)

(2010/C 134/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Flynn, A. Stobiecka-Kuik, K. Walkerová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie przyznania przez władze Republiki Węgierskiej pomocy państwa na zakup gruntów rolnych w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. ⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wydając zaskarżoną decyzję, Rada uchyliła decyzję Komisji wynikającą z projektu właściwych środków zawartych w pkt 196 wytycznych Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym oraz z ich bezwarunkowego przyjęcia przez Węgry. Decyzja ta zobowiązywała Węgry do zakończenia dwóch istniejących programów pomocy, dotyczących zakupu gruntów rolnych do dnia 31 grudnia 2009 r. Pod pretekstem wyjątkowych okoliczności Rada zezwoliła Węgom na utrzymanie tych programów do czasu wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2010 r. wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym z 2007 r. Okoliczności przywołane przez Radę jako uzasadnienie decyzji w oczywisty sposób nie stanowią wyjątkowych okoliczności uzasadniających powziętą decyzję i nie uwzględniają decyzji Komisji w sprawie tego programu.

W uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności Komisja podnosi cztery zarzuty:

Po pierwsze, zdaniem Komisji Rada nie była uprawniona do działania na podstawie art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE, ponieważ pomoc, na którą zezwoliła, była pomocą istniejącą, którą Węgry, przyjmując propozycję Komisji w sprawie właściwych środków zobowiązały się zakończyć przed upływem 2009 r.

Po drugie, Komisja twierdzi, że Rada nadużyła władzy, usiłując pozbawić skuteczności pozycję Komisji w zakresie środków wsparcia, które Węgry miały prawo utrzymać w mocy do końca 2009 r., ale nie dłużej, oraz pozwalając, aby środki te utrzymane w mocy do 2013 r.

Po trzecie, zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady lojalnej współpracy, która dotyczy państw członkowskich a także współpracy między instytucjami. Swoją decyzją Rada zwolniła Węgry z obowiązku współpracy z Komisją w zakresie właściwych środków przyjętych przez to państwo członkowskie w zakresie istniejącej pomocy na zakup gruntów rolnych w ramach współpracy ustanowionej w art. 108 ust. 1 TFUE.

Wreszcie, Komisja uważa, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, w zakresie w jakim uznała, że istnieją wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyjęcie dozwolonego przez nią środka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 55

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 10 marca 2010 r. — FOGGIA-Sociedade Gestora de Participações Sociais SA przeciwko Secretário de Estado dos Assuntos Fiscais Ministério Público

(Sprawa C-126/10)

(2010/C 134/37)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: FOGGIA-Sociedade Gestora de Participações Sociais SA

Strona pozwana: Secretário de Estado dos Assuntos Fiscais Ministério Público

Pytania prejudycjalne

- a) Jakie znaczenie i zakres ma przepis art. 11 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990 r ⁽¹⁾, a w szczególności, co zawiera się pod pojęciem „uzasadnione cele gospodarcze” oraz pod pojęciem „restrukturyzacja lub racjonalizacja działalności” spółek uczestniczących w operacjach objętych dyrektywą 90/434/EWG?
- b) Czy jest zgodne z ww. przepisem wspólnotowym stanowisko przyjęte przez administrację podatkową, zgodnie z którym brak było poważnych powodów gospodarczych uzasadniających wniosek o przeniesienie strat podatkowych złożony przez spółkę przejmującą, z którego to względu administracja ta uznała, iż z perspektywy spółki przejmującej nie było oczywistego celu gospodarczego przejęcia z uwagi na to, że spółka przejęta nie prowadziła żadnej działalności jako spółka zarządzająca udziałami spółek ani też nie posiadała udziałów finansowych, przenosząc w ten sposób jedynie wysokie straty, przy czym administracja ta przyznała, iż połączenie mogło wywołać pozytywny skutek w zakresie struktury kosztów grupy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów, dotyczących spółek różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 11 marca 2010 r. — Naftiliaki Etaireia Thasou AE przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias

(Sprawa C-128/10)

(2010/C 134/38)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Naftiliaki Etaireia Thasou AE

Strona pozwana: Ypourgos Emporikis Naftilias

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz. U. L 364, s. 7) interpretowane w zgodzie z zasadą swobody świadczenia usług pozwalają na przyjęcie przepisów krajowych, na podstawie których armatorzy mogą świadczyć usługi kabotażu morskiego tylko po uprzednim wydaniu zezwolenia administracyjnego jeśli: a) taki system udzielania zezwoleń ma na celu sprawdzenie czy przy wzięciu pod uwagę sytuacji istniejącej w określonym porcie zadeklarowane przez armatora trasy mogą być obsługiwane z zachowaniem bezpieczeństwa statku i porządku w porcie oraz sprawdzenie czy statek objęty wnioskiem o udzielenie zezwolenia znajduje się w odpowiednim stanie aby bez trudności przybyć do określonego portu w czasie zadeklarowanym przez armatora jako zamierzona chwila wykonania określonej trasy ale kryteria, na podstawie których kwestie te podlegają ocenie przez administrację publiczną i w szczególności okoliczność, że jest więcej armatorów zainteresowanych określoną przystanią w tej samej chwili w tym samym porcie nie zostały ustalone; b) taki system udzielania zezwoleń aktualnie stanowi środek, za pomocą którego nakładane są obowiązki świadczenia usług publicznych charakteryzujący się w tym kontekście następującymi cechami: (i) obejmuje on wszystkie połączenia liniowe z wyspami nie wprowadzając rozróżnień, (ii) władze administracyjne właściwe dla wydawania zezwoleń dysponują sporym zakresem swobody w ramach nakładania obowiązków świadczenia usług publicznych i nie zostały ustalone w drodze przepisów prawnych kryteria korzystania z tej swobody ani treść obowiązków świadczenia usług publicznych, które ewentualnie mogą zostać nałożone?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 11 marca 2010 r. — Amaltheia I Naftiki Etaireia przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias

(Sprawa C-129/10)

(2010/C 134/39)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulío tis Epikrateias (Grecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Amaltheia I Naftiki Etaireia

Strona pozwana: Ypourgos Emporikis Naftilias

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364, s. 7) interpretowane w zgodzie z zasadą swobody świadczenia usług pozwalają na przyjęcie przepisów krajowych, na podstawie których armatorzy mogą świadczyć usługi kabotażu morskiego tylko po uprzednim uzyskaniu zezwolenia administracyjnego, które wydawane jest w ramach systemu udzielania zezwoleń mającego na celu sprawdzenie między innymi czy przy wzięciu pod uwagę sytuacji istniejącej w określonym porcie zadeklarowane przez armatora trasy mogą być obsługiwane z zachowaniem bezpieczeństwa statku i porządku w porcie oraz sprawdzenie czy statek objęty wnioskiem o udzielenie zezwolenia znajduje się w odpowiednim stanie aby bez trudności przybyć do określonego portu w czasie zadeklarowanym przez armatora jako zamierzona chwila wykonania określonej trasy ale kryteria, na podstawie których kwestie te podlegają ocenie przez administrację publiczną i w szczególności okoliczność, że jest więcej armatorów zainteresowanych określoną przystanią w tej samej chwili w tym samym porcie nie zostały ustalone?

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-130/10)

(2010/C 134/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Perillo, K. Bradley, A. Auersperger Matić, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1286/2009 ⁽¹⁾ z dnia 22 grudnia 2009 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 881/2002 ⁽²⁾ wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami;

— utrzymanie w mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1286/2009 do chwili zastąpienia go innym aktem prawnym;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski utrzymuje, że rozporządzenie Rady (UE) nr 1286/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami jest nieważne z następujących powodów:

— zważywszy na jego cel i treść, właściwą podstawą prawną do wydania rozporządzenia byłby art. 75 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— alternatywnie, przesłanki do skorzystania z art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie zostały spełnione, ponieważ nie przedstawiono żadnej właściwej propozycji, a Rada nie przyjęła wcześniej decyzji zgodnie z tytułem V rozdział 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

Jeśli Trybunał stwierdzi nieważność zaskarżonego rozporządzenia, Parlament wnosi jednak o to, by Trybunał skorzystał ze swej swobody uznania i utrzymał w mocy zaskarżone rozporządzenie, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFEU aż do chwili zastąpienia go innym aktem prawnym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, s. 42.

⁽²⁾ Dz.U. L 139, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Leuven (Belgia) w dniu 15 marca 2010 r. — 1. Olivier Paul Louis Halley, 2. Julie Jacqueline Marthe Marie Halley oraz 3. Marie Joëlle Armel Halley przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-132/10)

(2010/C 134/41)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg Leuven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Olivier Paul Louis Halley,

Julie Jacqueline Marthe Marie Halley,

Marie Joëlle Armel Halley

Strona pozwana: Belgische Staat

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 137 ust. 1 nr 2 kodeksu podatku od spadków w związku z art. 111 kodeksu podatku od spadków, na podstawie których termin przedawnienia dla podatku od spadków od akcji imiennych wynosi dwa lata, gdy rzeczywiste centrum zarządzania spółką znajduje się w Belgii, podczas gdy ten termin przedawnienia wynosi dziesięć lat, gdy rzeczywiste centrum zarządzania spółką nie znajduje się w Belgii, są zgodne z art. 26, 49, 63 i 65 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Torino (Włochy) w dniu 15 marca 2010 r. — SCF Consorzio Fonografici przeciwko Marcowi Del Corso

(Sprawa C-135/10)

(2010/C 134/42)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Torino

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Strona skarżąca: SCF Consorzio Fonografici

Strona pozwana: Marco Del Corso

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Konwencja rzymska o ochronie praw pokrewnych z dnia 26 października 1961 r., porozumienie TRIPs (The Agreement on Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights), Traktat WIPO (World Intellectual Property Organization) o artystycznych wykonaniach i fonogramach (WPPT) są bezpośrednio stosowane we wspólnotowym porządku prawnym?
- 2) Czy powyższe źródła jednolitego prawa międzynarodowego są również bezpośrednio stosowane w stosunkach prywatnoprawnych?
- 3) Czy odpowiednie pojęcia „publicznego udostępnienia” zawarte w przywołanych konwencyjnych aktach prawnych są zbieżne z pojęciami wspólnotowymi zawartymi w dyrektywach 92/100/WE i 2001/29/WE; jeżeli nie, które źródło prawa ma pierwszeństwo?
- 4) Czy bezpłatne nadawanie fonogramów w celach niezarobkowych w prywatnych gabinetach stomatologicznych, w których prowadzona jest działalność gospodarcza typowa dla wolnych zawodów, z korzyścią dla klientów, niezależnie od ich woli, stanowi „publiczne udostępnienie”, lub „podanie do publicznej wiadomości” dla celów stosowania art. 3 ust. 2 pkt b) dyrektywy 2001/29/WE?
- 5) Czy taka działalność nadawania daje producentom fonograficznym prawo do otrzymania wynagrodzenia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 marca 2010 r. — Prism Investments B.V. przeciwko Jaap Anne Van der Meer jako syndykowi masy upadłościowej Arilco Holland B.V.

(Sprawa C-139/10)

(2010/C 134/43)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prism Investments B.V.

Strona pozwana: Jaap Anne Van der Meer jako syndyk masy upadłościowej Arilco Holland B.V.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾ sprzeciwia się odmowie lub uchyleniu stwierdzenia wykonalności orzeczenia przez sąd orzekający w przedmiocie środka zaskarżenia na podstawie art. 43 lub 44 tego rozporządzenia, z innej przyczyny niż wymieniona w art. 34 i 35 tego rozporządzenia, która została powołana przeciwko wykonaniu orzeczenia uznanego za wykonalne i która powstała po wydaniu tego orzeczenia, jak przyczyna, że orzeczenie zostało już wykonane?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

Postanowienie prezesa pierwszej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la Corte suprema di cassazione — Włochy) — Latex srl/Agenzia delle Entrate, Amministrazione dell'economia e delle Finanze

(Sprawa C-316/08)⁽¹⁾

(2010/C 134/44)

Język postępowania: włoski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 11.10.2008.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna) — Telecom Italia SpA przeciwko Regione autonoma della Sardegna, en presence de Space SpA et Passamonti Srl. i in.

(Sprawa C-290/09)⁽¹⁾

(2010/C 134/45)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 lutego 2010 r. — Mineralbrunnen Rhön-Sprudel Egon Schindel GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), Schwarzbrau GmbH

(Sprawy połączone C-364/09 P i C-365/09 P)⁽¹⁾

(2010/C 134/46)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-50/05) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura przetargowa — Świadczenie usług informatycznych dotyczących systemów telematycznych do kontroli przepływu produktów objętych podatkiem akcyzowym — Odrzucenie oferty oferenta — Skarga o stwierdzenie nieważności — Konsorcjum występujące jako oferent — Dopuszczalność — Zasady równego traktowania oferentów i przejrzystości — Kryteria udzielenia zamówienia — Zasady dobrej administracji i staranności — Obowiązek uzasadnienia — Oczywisty błąd w ocenie)

(2010/C 134/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo L. Parpala i K. Kańska, następnie L. Parpala i E. Manhaeve, a ostatecznie L. Parpala, E. Manhaeve i M. Wilderspin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 18 listopada 2004 r. o nieprzyjęciu oferty złożonej przez konsorcjum stworzone przez skarżącą i inną spółkę w ramach przetargu na świadczenie usług informatycznych dotyczącego specyfikacji, opracowania, konserwacji i utrzymania systemów telematycznych do kontroli przepływu produktów objętych podatkiem akcyzowym we Wspólnocie Europejskiej, podlegających procedurze zawieszenia podatku akcyzowego i o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-42/06) ⁽¹⁾

(Przywileje i immunitety — Członek Parlamentu Europejskiego — Decyzja o odmowie udzielenia zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Utrata interesu prawnego — Umorzenie postępowania — Skarga o odszkodowanie — Zachowanie zarzucane Parlamentowi — Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, która przyznaje uprawnienia jednostkom — Związek przyczynowy)

(2010/C 134/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) (przedstawiciele: adwokaci W. de Saint Just i G. Dubois)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, C. Karamarcos i A. Padowska, następnie H. Krück, D. Moore i A. Padowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie nieudzielania zgody na skorzystanie przez Bruno Gollnicha z immunitetu i przywilejów a także skarga o odszkodowanie, mająca na celu uzyskanie zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej B. Gollnisch doznał wskutek przyjęcia zaskarżonej decyzji

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności.
- 2) Wniosek o naprawienie szkody zostaje oddalony.
- 3) Parlament Europejski zostaje obciążony własnymi kosztami postępowania oraz dwoma trzecimi kosztów postępowania poniesionych przez B. Gollnicha włącznie z tymi, które związane są z postępowaniem w przedmiocie zarządzenia środka tymczasowego.

- 4) B. Gollnisch zostaje obciążony jedną trzecią własnych kosztów postępowania włącznie z tymi, które związane są z postępowaniem w przedmiocie zarządzenia środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 86 z 8.4.2006.

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Bianchi przeciwko ETF

(Sprawa T-338/07 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Członek personelu tymczasowego — Umowa na czas nieokreślony — Decyzja o odmowie przedłużenia umowy — Artykuł 47 lit. b) WZIP)

(2010/C 134/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Irène Bianchi (Turyn, Włochy) (przedstawiciel: M.-A. Lucas, avocat)

Druga strona postępowania: Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: M. Dunbar, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów G. Vandersandena, a następnie L. Leviego)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie F-38/06 Bianchi przeciwko ETF (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze) mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Irène Bianchi ponosi własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Europejską Fundację Kształcenia (ETF) w ramach postępowania w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r. — Mirto Corporación Empresarial przeciwko OHIM — Maglificio Barbara (Mirtillino)

(Sprawa T-427/07) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Mirtillino — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MIRTO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2010/C 134/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Mirto Corporación Empresarial, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: Ó. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Maglificio Barbara Srl (Busto Arsizio, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 sierpnia 2007 r. (sprawa R 875/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Creaciones Mirto SL a Maglificio Barbara Srl.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mirto Corporación Empresarial, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Sądu z dnia 25 marca 2010 r. — Nestlé przeciwko OHIM — Master Beverage Industries (Golden Eagle i Golden Eagle Deluxe)

(Sprawy połączone od T-5/08 do T-7/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznych wspólnotowych znaków towarowych Golden Eagle i Golden Eagle Deluxe — Wcześniejsze graficzne międzynarodowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające kubek i ziarna kawy — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 134/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Société des produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat A. von Mühlendahl)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Master Beverage Industries Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciele: adwokaci N. Clarembaux, D. Vervaeet i P. Maeyaert)

Przedmiot

Skargi na trzy decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 października 2007 r. (sprawy R 563/2006-2, R 568/2006-2 i R 1312/2006-2) dotyczące postępowań w sprawie sprzeciwu pomiędzy Société des produits Nestlé SA a Master Beverage Industries Pte Ltd.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 1 października 2007 r. (sprawy R 563/2006-2, R 568/2006-2 i R 1312/2006-2).
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) OHIM i Master Beverage Industries Pte Ltd pokrywają, oprócz własnych kosztów postępowania, koszty postępowania poniesione przez Société des produits Nestlé SA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — 2nine przeciwko OHIM — Pacific Sunwear of California (nollie)

(Sprawa T-363/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nollie — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe NOLI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa towarów — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009))

(2010/C 134/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 2nine Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Palmer, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Pacific Sunwear of California, Inc. (Anaheim, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 czerwca 2008 r. (sprawa R 1590/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy 2nine Ltd a Pacific Sunwear of California, Inc.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 2nine Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — 2nine przeciwko OHIM — Pacific Sunwear of California (nollie)

(Sprawa T-364/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego nollie — Wcześniejsze słowne, krajowy i międzynarodowy, znaki towarowe NOLI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak podobieństwa towarów — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009))

(2010/C 134/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 2nine Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Palmer, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Pacific Sunwear of California, Inc. (Anaheim, Kalifornia, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 16 czerwca 2008 r. (sprawa R 1591/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między 2nine Ltd a Pacific Sunwear of California, Inc.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) 2nine Ltd pokrywa koszty własne oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)(OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Inter-Nett 2000 przeciwko OHIM — Unión de Agricultores (HUNAGRO)

(Sprawa T-423/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego HUNGARO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy UNIAGRO — Częściowa odmowa rejestracji — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 134/54)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Inter-Nett 2000 Kereskedelmi és Szolgáltató kft (Inter-Nett 2000 kft) (Mór, Węgry) (przedstawiciel: adwokat E. Petruska)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: początkowo P. Sipos, następnie P. Sipos i O. Montalto, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Unión de Agricultores, SA (El Ejido, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 lipca 2008 r. (sprawa R 71/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Unión de Agricultores, SA a Inter-Nett 2000 Kereskedelmi és Szolgáltató kft.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Inter-Nett 2000 Kereskedelmi és Szolgáltató kft (Inter-Nett 2000 kft) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — Progres przeciwko Komisji Europejskiej(Sprawa T-577/08) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Wspólnotowa procedura zaproszenia do składania ofert — Program stworzenia modeli zagospodarowania terenów — Odrzucenie konkretnej oferty — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Dopuszczalność — Kryteria udzielania zamówień)

(2010/C 134/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Proges — Progetti di sviluppo Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Falcetta)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Bambara i E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferrè)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2008 r. o odrzuceniu oferty przedstawionej przez skarżącą w ramach postępowania przetargowego, dotyczącego realizacji programu stworzenia modeli zagospodarowania terenów, jak również o naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Proges — Progetti di sviluppo Srl pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009

Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Eliza przeciwko OHIM Went Computing Consultancy Group (eliza)(Sprawa T-130/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego słowo eliza — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy ELISE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Odmowa rejestracji — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2010/C 134/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eliza Corporation (Beverly, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat R. Köbbing)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Went Computing Consultancy Group BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. Meijboom)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lipca 2008 r. (sprawa R 1244/2008-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Went Computing Consultancy Group BV a Eliza Corp.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Eliza Corporation pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Went Computing Consultancy Group BV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 3 marca 2010 r. — MarketTools przeciwko OHIM — Optimus-Telecomunicações (ZOOMERANG)

(Sprawa T-105/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2010/C 134/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MarketTools, Inc. (San Francisco, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci W. von der Osten-Sacken, A. González Hähnlein, O. Günzel i A. Wenninger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: początkowo S. Laitinen, następnie G. Schneider i D. Botis, pełnomocnicy)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Optimus-Telecomunicações, SA (Maia, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci T. Colaço Dias i J. Conceição Pimenta)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 stycznia 2007 r. (sprawa R 253/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Optimus-Telecomunicações, SA a MarketTools, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną.
- 3) Interwenient pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Eriksen przeciwko Komisji

(Sprawa T-516/08) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2010/C 134/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heinz Helmuth Eriksen (Ebeltoft, Dania) (przedstawiciel: adwokat I. Anderson)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White i M. Patakia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie zmierzająca do uzyskania naprawienia szkody poniesionej wskutek zarzucanego niepodjęcia przez Komisję środków niezbędnych w celu zobowiązania Królestwa Danii do ustanowienia przepisów ustawowych i administracyjnych umożliwiających mu zastosowanie się do dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159, s. 1) oraz do zastosowania tych przepisów do pracowników narażonych na skutki wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Heinz Helmuth Eriksen zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 21.2.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Lind przeciwko Komisji(Sprawa T-5/09) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2010/C 134/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brigit Lind (Greve, Dania) (przedstawiciel: I. Anderson, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White i M. Patakia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie zmierzająca do uzyskania naprawienia szkody poniesionej wskutek zarzucanego niepodjęcia przez Komisję środków niezbędnych w celu zobowiązania Królestwa Danii do ustanowienia przepisów ustawowych i administracyjnych umożliwiających mu zastosowanie się do dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159, s. 1), oraz zastosowanie tych przepisów do pracowników narażonych na skutki wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Brigit Lind zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Hansen przeciwko Komisji(Sprawa T-6/09) ⁽¹⁾

(Skarga o odszkodowanie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2010/C 134/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bent Hansen (Aarslev, Dania) (przedstawiciel: I. Anderson, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White i M. Patakia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie zmierzająca do uzyskania naprawienia szkody poniesionej wskutek zarzucanego niepodjęcia przez Komisję środków niezbędnych w celu zobowiązania Królestwa Danii do ustanowienia przepisów ustawowych i administracyjnych umożliwiających mu zastosowanie się do dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159, s. 1), oraz zastosowanie tych przepisów do pracowników narażonych na skutki wypadku jądrowego w Thulé (Grenlandia).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Bent Hansen zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 8 marca 2010 r. — Maxcom przeciwko OHIM — Maxdata Computer (maxcom)(Sprawa T-155/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2010/C 134/61)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Maxcom sp. z o.o. (Tychy, Polska) (przedstawiciel: adwokat P. Kral)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: D. Schimanek-Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Maxdata Computer GmbH & Co. KG (Marl, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 stycznia 2009 r. (sprawa R 1019/2008-2) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Maxdata Computer GmbH & Co. KG a Maxcom sp. z o.o.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi.
- 2) Maxcom sp. z o.o. pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez OHIM.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. — SNF przeciwko ECHA

(Sprawa T-1/10 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — REACH — Sklasyfikowanie akrylamidu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Wniosek o zawieszenie wykonania i zarządzenie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 134/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SNF SAS (Andrézieux-Bouthéon, Francja) (przedstawiciele: K. Van Maldegem, R. Cana, adwokaci, i P. Sellar, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji klasyfikującej akrylamid jako substancję wzbudzającą szczególnie duże obawy, wydanej przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA) w dniu 7 grudnia 2009 r. na podstawie art. 59 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1)

Sentencja

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. —
Sviluppo Globale przeciwko Komisji****(Sprawa T-6/10 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty — Wniosek o zawieszenie wykonania i o zastosowanie środków tymczasowych — Utrata szansy — Brak poważnej i nieodwracalnej szkody — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 134/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sviluppo Globale (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira, F. Erlbacher i P. Manzini, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zarządzanie środkami tymczasowymi dotyczących postępowania przetargowego EuropeAid/127843/D/SER/KOS, mającego za przedmiot wsparcie administracji celnej i skarbowej w Kosowie.

Sentencja

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 marca 2010 r. —
Alisei przeciwko Komisji****(Sprawa T-16/10 R)**

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Program ustanawiający mechanizm pomocy żywnościowej przeznaczony dla krajów rozwijających się — Zaproszenie do składania wniosków o przyznanie subwencji — Odmowa przyznania subwencji — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak interesu prawnego — Nieuwzględnienie wymogów formalnych — Niedopuszczalność)

(2010/C 134/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alisei (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Sciaudone, R. Sciaudone i A. Neri, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Prete i P. van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego związany z dokonaniem wyboru spośród wniosków o przyznanie subwencji złożonych w ramach programu „Facility for rapid response to soaring food prices in developing countries” (Mechanizm szybkiego reagowania na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się — EuropeAid/128608/C/ACT/Multi).

Sentencja

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje odrzucony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Niemcy
przeciwko Komisji****(Sprawa T-104/10)**

(2010/C 134/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat C. von Donat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10561 z dnia 18 grudnia 2009 r. zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(95) 2529 z dnia 27 listopada 1995 r. oraz C(1999) 3557 z dnia 15 listopada 1999 r. na rzecz programu RESIDER-II dla Saarland (kraju związkowego Saary) w Republice Federalnej Niemiec (na lata 1994–1999);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła całkowitą wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz inicjatywy wspólnotowej RESIDER II SAARLAND (1994–1999) w Republice Federalnej Niemiec.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że nie istnieje żadna podstawa prawna dla zryczałtowania i ekstrapolacji korekt finansowych w latach 1994–1999, w których udzielane było wsparcie.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż naruszono art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 ⁽¹⁾, gdyż nie zachodziły przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat. W tym względzie podnosi ona w szczególności, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie „nieprawidłowość”. Ponadto Komisja nie wykazała, że władze krajowe odpowiedzialne za zarządzanie funduszami strukturalnymi naruszyły swe zobowiązania wynikające z art. 23 rozporządzenia nr 4253/88. Formułując zarzut istnienia systematycznych nieprawidłowości, nie określono w wystarczający sposób kwestionowanych systemów zarządzania i kontroli. Teza o istnieniu systematycznych błędów w zakresie zarządzania i kontroli została także sformułowana — zdaniem skarżącej — na podstawie błędnych ustaleń faktycznych. Skarżąca podnosi nadto, że istotne aspekty okoliczności faktycznych zostały ustalone i ocenione w błędny sposób.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi posiłkowo, że obniżki określone w zaskarżonej decyzji są nieproporcjonalne. W tym względzie utrzymuje ona, że Komisja nie skorzystała z uprawnień dyskrecyjnych przysługujących jej zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88. Zakres dokonanych zryczałtowanych korekt przekracza także rozmiar (potencjalnego) ryzyka szkód dla budżetu wspólnotowego. Ponadto

według skarżącej stawki korekt zostały skumulowane bez skontrolowania, czy w każdym z konkretnych przypadków jest to zgodne z zasadą proporcjonalności. Skarżąca stoi również na stanowisku, że dokonana ekstrapolacja błędów jest nieproporcjonalna, gdyż konkretnych błędów nie można odnieść do niejednorodnej całości.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest niewystarczające. W tym względzie podnosi ona, że z zaskarżonej decyzji nie można wywnioskować, w jaki sposób i na jakiej podstawie Komisja ustaliła stawki zryczałtowane w takiej a nie innej wysokości. Ponadto nie można uznać, że Komisja dokonała wystarczającej oceny opisu stanu rzeczy przedstawionego przez niemieckie władze. Komisja całkowicie zignorowała wreszcie wpływ stwierdzonych uchybień audytów projektu przeprowadzonych przez zewnętrznych ekspertów na wiarygodność wyników tych audytów.

W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi wreszcie, że pozwana naruszyła zasadę partnerstwa, gdyż obecnie powołuje się ona na „dokumenty robocze kwalifikujące wydatki do objęcia wsparciem”, które sporządzone zostały dopiero w trakcie bieżącego okresu udzielania wsparcia. Ponadto Komisja oparła zaskarżoną decyzję na występowaniu systematycznych błędów w systemach zarządzania i kontroli, mimo iż potwierdziła prawidłowość funkcjonowania tych systemów jeszcze w trakcie okresu, w którym udzielane było wsparcie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Procter & Gamble Manufacturing Cologne GmbH przeciwko OHIM

(Sprawa T-107/10)

(2010/C 134/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Procter & Gamble Manufacturing Cologne GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: K. Sandberg, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Natura Cosméticos SA (Itapecerica da Serra, Brazylia)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w dniu 23 listopada 2009 r. w sprawie R 1558/2008-2;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania; oraz
- obciążenie Natura Cosméticos SA kosztami poniesionymi w postępowaniu przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Natura Cosméticos SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „NATURAVIVA” dla towarów i usług należących do klas 3, 5 i 44;

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3; wspólnotowy znak towarowy „VIVA” dla towarów należących do klasy 3;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: całkowita odmowa rejestracji zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku rozpatrywanych znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2010 r. — Luksemburg przeciwko Komisji

(Sprawa T-109/10)

(2010/C 134/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz i P. Kinsch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Wielkiego Księstwa Luksemburga;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące państwo członkowskie domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712, wydanej w dniu 23 grudnia 2009 r. i dotyczącej zmniejszenia pomocy przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga oraz Królestwie Niderlandów z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008) w zakresie, w jakim decyzyja ta dotyczy Wielkiego Księstwa Luksemburga.

Skarżące państwo członkowskie opiera swą skargę na dwóch zarzutach.

W swym pierwszym zarzucie twierdzi ono, że jeśli skargi o stwierdzenie nieważności skargi wniesione przez władze niderlandzkie i niemieckie zostaną uwzględnione, rozstrzygnięcie to powinno dotyczyć również Wielkiego Księstwa Luksemburga. Jeśli wydane zostanie orzeczenie, że błędy lub słabości, rzekomo systemowe, jakie zdaniem Komisji zostały wykryte w ramach przeprowadzonego przez nią audytu w odniesieniu do realizacji ww. programu w Niderlandach i Niemczech, w rzeczywistości nie miały miejsca, sama określona w zaskarżonej decyzji podstawa rozumowania okaże się bezzasadna, a wraz z nią — liniowa korekta finansowa, jaka została zastosowana w odniesieniu do projektów realizowanych w Luksemburgu.

Drugi zarzut skargi jest oparty na bezprawności objęcia Wielkiego Księstwa Luksemburga korektą finansową, która jest ewentualnie uzasadniona jedynie w odniesieniu do innych państw członkowskich. Nie stwierdzono żadnego odstępstwa od normy w realizacji tego programu w Wielkiego Księstwa Luksemburga. Okoliczność, że Luksemburg zgodził się na uczestnictwo we wspólnym projekcie wraz z Niemcami, Belgią, Francją i Niderlandami, nie uzasadnia ponoszenia przez niego negatywnych konsekwencji — w postaci korekt finansowych swych własnych projektów — błędów lub słabości, jakie miały zostać wykryte w ramach przeprowadzonego audytu projektów niderlandzkich i niemieckich, i które polegały niemal wyłącznie na rzekomym nieuwzględnieniu przepisów dotyczących postępowania przetargowego. Pomimo zaś tego, że pięć państw członkowskich uczestniczyło w jednym i tym samym programie, ustalanie zasad postępowania przetargowego należy do wyłącznych uprawnień władz krajowych poszczególnych państw członkowskich.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Insula przeciwko Komisji

(Sprawa T-110/10)

(2010/C 134/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil scientifique international pour le développement des îles (Insula) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J.-D. Simonet i P. Marsal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie, że żądanie Komisji zmierzające do uzyskania zwrotu kwoty 84 120 EUR nie jest zasadne, a w konsekwencji — nakazanie Komisji wydania noty kredytowej opiewającej na kwotę 84 120 EUR;
- stwierdzenie, że sprawa, której dotyczy niniejsza skarga, powinna zostać połączona do celów procedury pisemnej i ustnej, ze względu na istniejące między nimi powiązanie, ze sprawą T-366/09;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej skardze opartej na klauzuli arbitrażowej wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż nota debetowa z dnia 28 stycznia 2010 r., na mocy której Komisja dochodzi, w następstwie sporządzenia sprawozdania z przeprowadzonego przez OLAF audytu, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, jest niezgodna z postanowieniami umowy EL HIERRO (NNE5/2001/950) zawartej w ramach szczegółowego programu badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie energetyki, środowiska naturalnego i trwałego rozwoju.

Skarżąca podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarytelności dochodzonej przez Komisję w następstwie audytu przeprowadzonego w 2005 r.

W ramach zarzutu drugiego podnosi ona, że Komisja wydając nową notę debetową narusza swe zobowiązania umowne, które nie pozwalają jej, sześć lat po dokonaniu ostatniej płatności na rzecz Insuli i z uwagi na brak zawiadomienia przez nią w terminie przewidzianym w umowie, żądać przedstawienia dodatkowych dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-114/10)

(2010/C 134/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele J. Möller, C. Blaschke i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10712 z dnia 23 grudnia 2009 r. dotyczącej zmniejszenia kwoty pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów na podstawie decyzji Komisji C(97) 3742 z dnia 18 grudnia 1997 r. (EFRR nr 970010008);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR w okresie od 1 stycznia 1994 r. do 31 grudnia 1999 r. programowi inicjatywy wspólnotowej Interreg II/C „Inondation Rhin-Meuse” (IRMA — ochrona przeciwpowodziowa w rejonie Ren — Moza) w Królestwie Belgii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i w Królestwie Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że nawet jeśli błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli objęte są zakresem regulacji art. 24 rozporządzenia nr 4253/88, to i tak nie było podstaw do dokonania korekty finansowej. Po pierwsze zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku kwestionowanych przez Komisję środków sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, iż naruszono zasadę proporcjonalności oraz że niedopuszczalna jest ekstrapolacja między państwami, w wyniku której jedno państwo członkowskie musi odpowiadać za błędy innego państwa członkowskiego.

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-116/10)

(2010/C 134/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat U. Karpenstein)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 10675 z dnia 23 grudnia 2009 r. zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(97) 112 na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz realizacji programu objętego celem 2 dla kraju związkowego Nadrenii Północnej-Westfalii w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997-1999).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W zarzucie pierwszym skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła stan faktyczny. Według skarżącej, Komisja uwzględniła nieprawidłowe kwoty przy obliczaniu wielkości stosownych błędów.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, iż nie zostały spełnione przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat określone w art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾. Według skarżącej przepis ten nie uprawnia Komisji do dokonywania korekt finansowych ze względu na błędy w zarządzaniu lub domniemane braki w systemach zarządzania i kontroli. Skarżąca podnosi nadto, że dokonanie korekt finansowych w przyjętym przez Komisję zakresie jest bezzasadne także z innych przyczyn. Z jednej strony zarzucane przez Komisję „nieprawidłowości” uzasadniają wprowadzenie korekt

finansowych jedynie wówczas, gdy mają bądź miały one niekorzystny wpływ na budżet Unii. Zdaniem skarżącej w przypadku zakwestionowanego przez Komisję postępowania sytuacja taka nie miała miejsca. Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w przypadku szeregu zakwestionowanych projektów, w tym rozpatrywanego, nie dopuszczono się żadnego naruszenia prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że Komisja nie była uprawniona do ekstrapolacji i zryczałtowania korekt finansowych na podstawie rozporządzenia nr 4253/88. Skarżąca twierdzi w tym względzie, iż z brzmienia art. 24 rozporządzenia jasno wynika, że przepis ten dotyczy konkretnych sytuacji i możliwych do określenia kwot.

W ramach ostatniego zarzutu skarżąca podnosi, że nawet przy założeniu, że ekstrapolacja i zryczałtowanie korekt finansowych są dopuszczalne, to w konkretnym rozpatrywanym przypadku należy je uznać za niezgodne z prawem. W tym względzie skarżąca utrzymuje, iż Komisja nie wykazała, że zakwestionowane przez nią postępowanie jest immanentną cechą systemu. Zryczałtowanie korekt finansowych sprzeciwia się także zasadzie proporcjonalności.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2010 r. — ClientEarth i in. przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-120/10)

(2010/C 134/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Transport & Environment (Bruksela, Belgia) European Environmental Bureau (Bruksela, Belgia) oraz BirdLife International (Bruksela, Belgia), (Przedstawiciel: S. Hockman QC, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 (¹) oraz rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 (²);
- stwierdzenie, że przyczyny odmowy dokumentu na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 muszą być przedstawione w pisemnej odpowiedzi w wyznaczonych terminach dwustopniowej procedury administracyjnej lub należy zrezygnować z ich podnoszenia jako zarzutów umożliwiających powołanie się na wyjątek, a w przeciwnym wypadku nie wchodzi w zakres badania przez sąd;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 9 lutego 2010 r. [SG.E3/MM/psi-Ares (2010)70321], w której Komisja przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe;
- nakazanie stronie pozwanej udostępnienia wszystkich żądanych dokumentów wskazanych podczas badania wniosku z dnia 15 października 2009 r., wniosku potwierdzającego z dnia 17 grudnia 2009 r. i wszystkich dokumentów sporządzonych w ramach tego badania, niezwłocznie i bez zakrywania zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, tym kosztami interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie niniejszej skargi skarżący, na podstawie art. 263 TFUE, wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 lutego 2010 r., w której pozwana przedstawiła zamiar nieudostępnienia skarżącym określonych dokumentów zawierających informacje środowiskowe dotyczące emisji gazów cieplarnianych wynikających z produkcji biopaliw, sporządzonych lub wykorzystywanych przez Komisję zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE (³).

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą następujące argumenty:

Po pierwsze, naruszenie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu nieujawnienia dokumentów w terminie lub podania przyczyn odmowy udostępnienia. Wniosek został złożony w dniu 15 października 2009 r. Pozwana wydała częściową odmowę, udostępniając cztery dokumenty, a nie udostępniając ok. 200 dokumentów. Skarżący zakwestionowali podstawę odmowy. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie wygaśnięcia limitu czasowego [terminu] przewidzianego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła ujawnienia pozostałych dokumentów i podania ważnych przyczyn ich nieudostępnienia.

Po drugie, naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku przedstawienia szczegółowych przyczyn odmowy udostępnienia każdego dokumentu. Przesłanki dla zastosowania wyjątku są spełnione, gdy dla każdego dokumentu w wyznaczonym terminie zostanie przedstawione szczegółowe uzasadnienie odmowy udostępnienia. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła udostępnienia pozostałych dokumentów i wbrew wymogom rozporządzenia i orzecznictwa nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udostępnienia.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku konkretnego i indywidualnego badania treści każdego dokumentu. Przy ustalaniu, czy dokument lub jego część wchodzi w zakres wyjątku od ogólnej zasady, że wszystkie dokumenty mają zostać udostępnione, Komisja jest zobowiązana do zbadania treści każdego dokumentu konkretnie i indywidualnie. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja przyznała, że ta analiza nie została przeprowadzona względem żądanych dokumentów oraz, w zakresie w jakim została przeprowadzona jakakolwiek analiza, nie została ona udostępniona skarżącym.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 z powodu bezprawnego zastosowania wyjątku z art. 4 ust. 3. Pierwotnie Komisja powołała wyjątek z art. 4 ust. 3 dla ok. 200 dokumentów. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja nie udostępniła dokumentów. Aby móc powołać się na wyjątek z art. 4 ust. 3, Komisja musi wykazać, że dokument lub zawarta w nim informacja poważnie naruszyłyby jej proces podejmowania decyzji. Skarżący twierdzą, że dokumenty zawierające informacje środowiskowe dotyczące emisji do środowiska nie naruszyłyby poważnie procesu podejmowania decyzji przez Komisję oraz, w zakresie w jakim jakikolwiek dokument lub informacja spełnia przesłanki zastosowania wyjątku, za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

Jednocześnie skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu zaniechania zakrycia dokumentów. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów, musi rozważyć zakrycie, jeśli to możliwe, tych części, które w pozostałym zakresie spełniają przesłanki zastosowania wyjątku, oraz udostępnić części, które nie wchodzi w zakres wyjątku. Skarżący twierdzą, że Komisja nie rozważyła i nie dokonała zakrycia i w rezultacie nie udostępniła informacji lub części dokumentów, które w pozostałym zakresie powinny być udostępnione.

Wreszcie podnosi się, że pozwana naruszyła art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wyznaczając okresu stoso-

wania wyjątku z art. 4 ust. 3. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów lub ich części, powinna wyznaczyć okres, w którym wyjątek ma zastosowanie. Skarżący twierdzą, że Komisja nie uwzględniła i nie ujawniła okresu, w którym obowiązywałoby dopuszczalne w pozostałym zakresie zastosowanie wyjątku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 140, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Conte i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-121/10)

(2010/C 134/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Conte (Pomezia, Włochy), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Włochy), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Cavasola, G. Micucci, V. Cannizzaro)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie wszyscy skarżący są podmiotami gospodarczymi działającymi w sektorze rybołówstwa i podlegają obowiązkowi wynikającym z zaskarżonego rozporządzenia.

Na poparcie swoich żądań podnoszą oni następujące zarzuty:

- 1) Artykuł 9 ust. 2 i 3, art. 10 ust. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia są nieważne, w zakresie w jakim wprowadzają dla statków rybackich większych niż piętnaście metrów bezwzględny obowiązek posiadania podwójnego systemu monitorowania: monitorowania satelitarnego przewidzianego w art. 9 oraz dodatkowo systemu automatycznej identyfikacji. Są to dwa różne systemy pełniące zasadniczo tę samą funkcję. Obowiązek ten nie został odpowiednio uzasadniony. Ponadto narusza to zasadę proporcjonalności z punktu widzenia konieczności i odpowiedniego charakteru stosowanego środka. Poza tym obowiązek wyposażenia się w podwójny system monitorowania powoduje dla skarżących powstanie obciążenia finansowego, które nie jest uzasadnione żadną rozsądną potrzebą.
- 2) Artykuł 15 i art. 17 zaskarżonego rozporządzenia są nieważne, w zakresie w jakim wprowadzają dla statków rybackich o długości wynoszącej co najmniej 12 metrów obowiązek przesyłania określonych informacji raz dziennie i za każdym razem przed wejściem do portu lub nawet cztery godziny przed wejściem do portu. Zdaniem skarżących taki obowiązek jest nierozsądny, nieproporcjonalny i niemożliwy do wypełnienia. Zwłaszcza dla statków rybackich wykorzystywanych w połowach na małą skalę, w obszarach połowowych położonych w odległości kilku godzin rejsu od portu, obowiązek taki będzie niemożliwy do wykonania, chyba że statki będą oczekiwały przed wejściem do portu na upływ wymaganego czasu.
- 3) Systemy nadzoru i inspekcji są nieważne, w zakresie w jakim zaskarżone rozporządzenie wprowadza bezwzględny obowiązek zapewnienia dostępu do pomieszczeń statku oraz do plików i dokumentów elektronicznych, jak również bezwzględny obowiązek poddania się inspekcjom i udzielania odpowiedzi na pytania urzędników działających bez upoważnienia władzy sądowej i nie podlegających kontroli przez organy policji. W ten sposób naruszone są prawa do zachowania poufności, miru domowego i prywatności, a także prawo do obrony w ich różnych przejawach. Taka kontrola nie tylko narusza wymienione wyżej prawa podstawowe, ale poprzez swoją inwazyjność prowadzi do pozbawienia podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność

w dziedzinie rybołówstwa, prawa do korzystania ze swobody działalności gospodarczej zagwarantowanej w traktatach założycielskich. Szczególną podstawą nieważności dotyczy art. 82, który przyznaje urzędnikom przeprowadzającym inspekcję prawo podjęcia działań zabezpieczających dowody dotyczące ewentualnego naruszenia.

- 4) Artykuł 73 ust. 8 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim przepis ten umożliwia państwom członkowskim obciążenie operatorów statków rybackich kosztami związanymi z prowadzeniem nadzoru. W tym względzie skarżący podnoszą, że przepis ten jest w sposób oczywisty nieważny, ponieważ jest sprzeczny z zasadą społecznego podziału kosztów koniecznych dla realizacji interesu publicznego.
- 5) Artykuł 92 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim wprowadza system przenoszący odpowiedzialność za ewentualne naruszenia, niezależnie od osoby sprawcy, na właściciela statku rybackiego i jego ewentualnych następców prawnych. Skarżący podnoszą w tym względzie, że jest to sprzeczne z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności, z zasadą ochrony własności prywatnej i z zasadą proporcjonalności, ponieważ nie zapewnia w rozsądny sposób uniknięcia obchodzenia systemu sankcji.
- 6) Artykuł 103 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim przewiduje, że nieprzestrzeganie przez państwo obowiązków przewidzianych w tym rozporządzeniu może spowodować zawieszenie pomocy finansowej przewidzianej w rozporządzeniach nr 1198/2006 ⁽¹⁾ i nr 861/2006 ⁽²⁾. Zdaniem skarżących zawieszenie pomocy oznacza przeniesienie odpowiedzialności z państwa na osoby prywatne, które są w tej sytuacji zmuszone ponosić niekorzystne skutki zachowania państwa. Taka forma przeniesienia sankcji narusza zasadę indywidualizacji kary i zasadę proporcjonalności.
- 7) Nieważne są art. 14 ust. 1, 2, 3, 4, 5, art. 17 ust. 1, art. 58 ust. 1, 2, 3 i 5, art. 59 ust. 2 i 3, art. 60 ust. 4 i 5, art. 62 ust. 1, art. 63 ust. 1, art. 64, art. 65, art. 66 ust. 1 i 3, art. 67 ust. 1 oraz art. 68 zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie skarżący twierdzą, że podstawą omawianego rozporządzenia jest wyłącznie art. 37 traktatu WE, który umożliwia ustanowienie wspólnej polityki w zakresie rybołówstwa, i że środki przewidziane w rozporządzeniu są zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy dotyczą polityki

w zakresie rybołówstwa ustanowionej na mocy różnych aktów przez instytucje wspólnotowe. Tymczasem wymienione wyżej przepisy nie odnoszą się do sektorów i gatunków objętych wspólną polityką w zakresie rybołówstwa i wobec tego wykraczają poza zakres zastosowania art. 37 TWE.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 z dnia 22 maja 2006 r. ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (¹), ponieważ zgłoszone oznaczenie nie stanowi bezpośredniego opisu oznaczonych nim towarów, oraz naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ oznaczenie to wykazuje wymagane minimum charakteru odróżniającego.

- (¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2010 r. — Hartmann przeciwko OHIM (Complete)

(Sprawa T-123/10)

(2010/C 134/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Aicher)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 stycznia 2010 r. w sprawie R 601/2009-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Complete” dla towarów z klasy 5 i 10 (zgłoszenie nr 7 432 024)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Vinotasia (VITASIA)

(Sprawa T-124/10)

(2010/C 134/74)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Schaeffer i A. Marx)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Vinotasia GmbH (Koblencja, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 14 stycznia 2010 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1054/2008-4;
- oddalenie sprzeciwu nr B 1 027 947, wniesionego w dniu 30 czerwca 2006 r., w zakresie, w jakim został on uwzględniony w decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 30 maja 2008 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz postępowania przed Czwartą Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);

— posiłkowo, zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia złożonego w dniu 17 marca 2010 r. w Deutsches Patent- und Markenamt wniosku o wykreślenie z rejestru wcześniejszego zarejestrowanego w Niemczech znaku towarowego nr 302 15 015 „VINOTASIA”.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „VITASIA” dla towarów z klas 29, 30, 31, 32 i 33 (zgłoszenie nr 4 691 101)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Vinotasia GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „VINOTASIA” nr 302 15 015 dla towarów i usług z klas 32, 33 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — Lux Management przeciwko OHIM — Zeis Excelsa (KULTE)

(Sprawa T-130/10)

(2010/C 134/75)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lux Management Holding SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: S. Mas, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Zeis Excelsa SPA (Montegrano, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 stycznia 2010 r. wydana w sprawie R 712/2008-4 jest bezprzedmiotowa;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 stycznia 2010 r. wydanej w sprawie R 712/2008-4, z uwagi na nieuwzględnienie przedstawionych przez skarżącą dowodów;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 stycznia 2010 r. wydanej w sprawie R 712/2008-4, z uwagi na to, że nie zawiera ona uzasadnienia w odniesieniu do zaakceptowania wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw.

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw: graficzny znak towarowy „KULTE” dla towarów z klas 14, 18 i 25

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia praw do wspólnotowego znaku towarowego: Zeis Excelsa SPA

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o stwierdzenie wygaśnięcia praw: włoski graficzny znak towarowy „CULT” dla wszystkich towarów z klasy 25; graficzny międzynarodowy znak towarowy „CULT” skuteczny we Francji i w krajach Beneluksu dla towarów z klas 14, 18 i 25

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe unieważnienie prawa z rejestracji wspólnotowego znaku towarowego objętego wnioskiem o stwierdzenie wygaśnięcia praw

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 43 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie uznała swojej decyzji za bezprzedmiotową z uwagi na to, że strony doszły do porozumienia w odniesieniu do współlistnienia spornych znaków towarowych i późniejszego żądania wycofania wniosku; naruszenie art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ze względu na to, że Izba Odwoławcza odmówiła przyjęcia nowych dowodów przedstawionych przez skarżącą; naruszenie art. 57 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ze względu na to, że Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny znaczenia przedstawionych dowodów i nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do dowodu zaakceptowania przez drugą stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą wspólnotowego znaku towarowego będącego przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2010 r. — Pieno žvaigždės przeciwko OHIM — Fattoria Scaldasole (Iogurt.)

(Sprawa T-135/10)

(2010/C 134/76)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: AB „Pieno žvaigždės” (Wilno, Litwa) (przedstawiciele: I. Lukauskienė i R. Žabolienė, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Fattoria Scaldasole Srl (Monguzzo, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w dniu 18 stycznia 2010 r. w sprawie R 1070/2009-2; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fattoria Scaldasole Srl

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „Iogurt” dla towarów należących do klasy 29

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja litewska graficznego znaku towarowego „jogurtas” dla towarów należących do klasy 29; rejestracja wspólnotowa graficznego znaku towarowego „Iogurt” dla towarów należących do klasy 29.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: odwołanie uznane za niewniesione

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 60 rozporządzenia Rady nr 207/2009 w związku z art. 8 rozporządzenia Komisji nr 2869/95⁽¹⁾, ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie uznała, że opłata z tytułu odwołania nie została wniesiona w wyznaczonym terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 303 z dn. 15.12.1995 r., s. 33-38).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2010 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-138/10)

(2010/C 134/77)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. Rodríguez Cárcamo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2010) 337 z dnia 28 stycznia 2010 r. zmniejszającej pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dla programu operacyjnego Comunidad Valenciana w ramach celu 1 (1994–1999) w Hiszpanii, przyznanej na mocy decyzji C(1994) 3043/6 EFRR nr 94.11.09.011, oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją C(94) 30436 z dnia 25 listopada 1994 r. Komisja przyznała pomoc z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz programu operacyjnego w regionie Walencji wpisującego się we wspólnotowe ramy wsparcia dla pomocy strukturalnej w regionach Hiszpanii objętych celem nr 1 w latach 1994–1999, której maksymalna kwota wsparcia z EFRR wynosiła 1 207 941 000 ECU. W zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji Komisja stwierdza, że doszło do powstania nieprawidłowości dotyczących 23 z 38 rozpatrywanych projektów i zmniejsza uprzednio przyznaną pomoc o 115 612 377,25 EUR.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— naruszenie art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ⁽¹⁾ ze względu na zastosowanie w zaskarżonej decyzji metody ekstrapolacji, podczas gdy artykuł ten nie przewidywał możliwości ekstrapolacji nieprawidłowości stwierdzonych w konkretnych działaniach w odniesieniu do wszystkich działań podejmowanych w ramach programów operacyjnych finansowanych ze środków finansowych EFRR. Zdaniem skarżącego państwa korekta dokonana przez Komisję w zaskarżonej decyzji pozbawiona jest podstawy prawnej, ponieważ, zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 6 kwietnia 2000 r. Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji C-443/97 ⁽²⁾ wytyczne Komisji z dnia 15 października 1997 r. dotyczące korekt finansowych netto w ramach stosowania art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88 nie mogą wywoływać skutków prawnych w odniesieniu do państw członkowskich oraz ponieważ ten art. 24 odnosi się jedynie do zmniejszenia pomocy, której ocena potwierdza istnienie nieprawidłowości, a która to zasada zostaje naruszona przy zastosowaniu korekt opartych na ekstrapolacji.

— tytułem ewentualnym, naruszenie art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. w związku z obecnym art. 4 ust. 3 TUE (zasada lojalnej współpracy) z uwagi na zastosowanie korekty opartej na ekstrapolacji, pomimo, iż nie został wykazany niewystarczający charakter systemu zarządzania, kontroli i badań dotyczący zmienionych umów, ponieważ organy zarządzające zastosowały hiszpańskie przepisy, których Trybunał nie uznał za sprzeczne z prawem Unii Europejskiej. Królestwo Hiszpanii uważa, że przestrzeganie prawa krajowego przez organy zarządzające, nawet w przypadku, gdy może doprowadzić do stwierdzenia przez Komisję istnienia konkretnych nieprawidłowości lub naruszeń prawa Unii Europejskiej, nie może stanowić podstawy dla ekstrapolacji z uwagi na niewystarczający charakter systemu zarządzania w przypadku, gdy Trybunał nie uznał prawa stosowanego przez te organy za niezgodne z prawem Unii Europejskiej, a Komisja nie wniosła na podstawie art. 258 TFUE skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

— tytułem ewentualnym, naruszenie art. 24 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. z uwagi na brak reprezentatywności próby użytej w celu zastosowania korekty finansowej opartej na ekstrapolacji. Należy wyjaśnić w tym względzie, że Komisja dobrała próbę w celu zastosowania ekstrapolacji przy użyciu niewielkiej liczby projektów (38 na 7862), nie uwzględniając wszystkich osi programu operacyjnego, włączając wydatki wycofane uprzednio przez władze hiszpańskie, opierając się na wydatkach zadeklarowanych, a nie na przyznanej pomocy, oraz stosując program informatyczny, który zapewniał poziom zaufania dotyczący tego programu poniżej 85 %. W związku z powyższym Królestwo Hiszpanii uważa, że próba nie spełnia wymogów reprezentatywności niezbędnych dla wykorzystania jej jako podstawy ekstrapolacji.

— przedawnienie postępowania zgodnie z art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. Królestwo Hiszpanii podnosi wreszcie, że poinformowanie władz hiszpańskich o istnieniu nieprawidłowości (które miało miejsce w lipcu 2004 r. w odniesieniu do większości przypadków nieprawidłowości popełnionych w latach 1997, 1998 i 1999), powinno stanowić moment rozpoczęcia biegu terminu ich przedawnienia, przy zastosowaniu wynoszącego cztery lata okresu przedawnienia przewidzianego w art. 3 rozporządzenia 2988/95 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań pomiędzy, z jednej strony, różnymi funduszami strukturalnymi, i, z drugiej strony, między tymi funduszami a operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

⁽²⁾ Rec. s. I-2415.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2010 r. — Ben Ri Electrónica przeciwko OHIM — Sacopa (LT LIGHT-THECNO)

(Sprawa T-143/10)

(2010/C 134/78)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ben Ri Electrónica, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Alejos Cutuli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sacopa, SAU [Sant Jaume de Llierca (Girona), Hiszpania]

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 4 520 193;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Sacopa, SAU

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „LT” (zgłoszenie nr 4 520 193) dla towarów z klas 7, 9 i 11.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 13 375 i zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe nr 1 719 729 i nr 1 719 730 składające się z zestawienia „L” i „T” wpisanych w okrąg dla towarów z klas 9 i 11.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: Niewłaściwa wykładnia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2010 r. — Space Beach Club przeciwko OHIM — Flores Gómez (SpS space of sound)

(Sprawa T-144/10)

(2010/C 134/79)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Space Beach Club, SA [San Jorge (Ibiza), Hiszpania] (przedstawiciel: adwokat A. Alejos Cutuli)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Miguel Ángel Flores Gómez (Madryt, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5683693;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Miguel Ángel Flores Gómez

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „SPS space of sound” (zgłoszenie nr 5 683 693) dla towarów i usług z klas 9, 35 i 41

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „SPACE” (nr 2 021 783, nr 2 610 677, nr 2 644 838, nr 2 644 839, nr 2 654 511, nr 2 694 428, nr 2 583 870, nr 3 175 742 i nr 4 529 814) dla towarów i usług z klas 9, 25 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Niewłaściwa wykładnia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Postanowienie Sądu z dnia 4 marca 2010 r. — de Jong przeciwko Radzie i Komisji**(Sprawa T-303/94)**

(2010/C 134/80)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Ellinikos Niognomon przeciwko Komisji**(Sprawa T-312/08) ⁽¹⁾**

(2010/C 134/81)

Język postępowania: angielski

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 18 marca 2010 r. — Papierfabrik Hamburger-Spremborg przeciwko Komisji**(Sprawa T-350/08) ⁽¹⁾**

(2010/C 134/82)

Język postępowania: niemiecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2010 r. — Berenschot Groep przeciwko Komisji**(Sprawa T-428/09) ⁽¹⁾**

(2010/C 134/83)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 23 lutego 2010 r. — Faria przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa F-7/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ocena — Sprawozdanie z oceny — Postępowanie w sprawie oceny za rok 2006/2007 — Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny — Oczywisty błąd w ocenie — Zadośćuczynienie za krzywdę)

(2010/C 134/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Hélène Faria (Muchamiel, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: I. de Medrano Caballero, pełnomocnik, wspierany przez adwokata D. Waelbroeckę)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za okres od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. oraz zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność sprawozdania z oceny M.H. Farii, sporządzonego przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) za okres od dnia 1 października do dnia 30 września 2007 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) OHIM pokrywa, poza własnymi kosztami, trzy czwarte kosztów poniesionych M.H. Farię.
- 4) M.H. Faria pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009, s. 55.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2010 r. — N przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-26/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Skarga o odszkodowanie — Dopuszczalność — Mobbing — Obowiązek staranności — Krzywda)

(2010/C 134/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: N (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: K. Zejdova i R. Ignătescu, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Zasądzenie od Parlamentu zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 12 000 EUR tytułem naprawienia poniesionych krzywd wynikających po pierwsze z mobbingu, którego była ona ofiarą i po drugie z braku wewnętrznego dochodzenia administracyjnego przeprowadzonego przez niezależny organ.

Sentencja wyroku

- 1) Parlament Europejski zapłaci na rzecz N odszkodowanie w wysokości 2 000 EUR.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament Europejski pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez N.
- 4) N pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 153 z 4.7.2009, s. 51.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 marca 2010 r. — Tzvetanova przeciwko Komisji

(Sprawa F-33/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Wynagrodzenie — Dodatek zagraniczny — Warunki przewidziane w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Miejsce stałego zamieszkania — Pobyt w miejscu zatrudnienia w charakterze studenta w okresie odniesienia — Odbycie staży poza miejscem zatrudnienia w okresie odniesienia — Uwzględnienie rzeczywistego zamieszkiwania)

(2010/C 134/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aglika Tzvetanova (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo D. Martin i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy; później J. Currall i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie przyznania skarżącej dodatku zagranicznego, o którym mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 10 lipca 2008 r. o odmowie przyznania Aglicie Tzvetanovej dodatku zagranicznego, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 6.6.2009, s. 22.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 25 marca 2010 r. — Buschak przeciwko Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy

(Sprawa F-47/08)

(Służba publiczna — Europejska Fundacja na rzecz Poprawy warunków Życia i Pracy — Zakres obowiązków zastępcy dyrektora — Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Interes prawny — Oczywista niedopuszczalność)

(2010/C 134/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Willy Buschak (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci L. Levi i C. Ronzi, później adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (przedstawiciel: C. Callanan, solicitor)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Stwierdzenie nieważności decyzji zmieniającej zakres obowiązków skarżącego oraz nakazanie stronie pozwanej naprawienia poniesionej przez skarżącego szkody i doznanej krzywdy

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) W. Buschak pokrywa wszystkie koszty postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2009 r. — Elisavet Papathanasiou przeciwko OHIM

(Sprawa F-99/09)

(2010/C 134/88)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Elisavet Papathanasiou (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Przedmiot i opis sporu

Z jednej strony stwierdzenie nieważności zawartej w umowie skarżącej klauzuli przewidującej, że jej stosunek pracy ulega automatycznemu rozwiązaniu w przypadku nie zdania przez nią konkursu zewnętrznego OHIM. Z drugiej strony stwierdzenie, że konkursy OHMI/AD/01/07, OHMI/AD/02/07, OHMI/AST01/07 i OHMI/AST/02/07 nie wywołują żadnych skutków dla jej umowy. Ponadto żądanie naprawienia szkody.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności pisma OHIM z dnia 12 marca 2009 r. i zawartych w nim decyzji OHIM, zgodnie z którymi stosunek pracy skarżącej ulega rozwiązaniu z zachowaniem 8-miesięcznego terminu wypowiedzenia, którego początek przypada na 16 marca 2009 r. wraz ze stwierdzeniem, że stosunek pracy skarżącej pozostawał nieprzerwanie w mocy. W zakresie w jakim Sąd uzna to za konieczne skarżąca wnosi również o stwierdzenie nieważności pism OHIM z dnia 3 sierpnia 2009 r. (zawieszenie biegu terminu na trzy miesiące) i z dnia 9 października 2009 r. (oddalenie zażalenia), które, zdaniem skarżącej, mają charakter pism związanych;

— uchylenie lub stwierdzenie nieważności klauzuli rozwiązującej zawartej w art. 5 umowy o pracę pomiędzy skarżącą i OHIM i tytułem żądania ewentualnego

stwierdzenie, że rozwiązanie umowy o pracę skarżącą również w przyszłości nie może zostać oparte o tę klauzulę rozwiązującą;

stwierdzenie, że wspomniane w piśmie OHIM z dnia 12 marca 2009 r. konkursy nie mogły w każdym razie wywołać ujemnych skutków wynikających z klauzuli rozwiązującej

— zasądzenie od OHIM na rzecz skarżącej odszkodowania w odpowiedniej wysokości, podlegającej ustaleniu przez Sąd w związku z krzywdą odniesioną przez nią w następstwie decyzji wymienionych powyżej;

— w razie gdyby w chwili wydania przez Sąd orzeczenia rzeczywiste pełnienie funkcji przez skarżącą lub wypłacanie przez OHIM należnych jej kwot, pomimo dalszego trwania stosunku pracy, uległo już zakończeniu w związku z niezgodnym z prawem zachowaniem OHIM:

zasądzenie od OHIM na rzecz skarżącej, równocześnie ze stwierdzeniem, że OHIM ma obowiązek nadal zatrudniać skarżącą na tych samych warunkach i ponownie włączyć ją w ramy służbowe, odszkodowania za wyrządzoną jej szkodę majątkową, w szczególności poprzez zapłatę wszystkich ewentualnie należnych wynagrodzeń i zwrot wszystkich kosztów poniesionych przez skarżącą w związku z niezgodnym z prawem zachowaniem OHIM (po odjęciu otrzymanego zasiłku dla bezrobotnych);

ewentualnie, w razie gdyby z prawnych lub faktycznych powodów w niniejszym przypadku nie nastąpiło ponowne włączenie skarżącej w ramy służbowe lub jej dalsze zatrudnienie na dotychczasowych warunkach zasądzenie od OHIM na rzecz skarżącej odszkodowania za szkodę majątkową wynikłą z niezgodnego z prawem rozwiązania jej stosunku pracy w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy jej szacowanymi zarobkami i zarobkami, które przysługiwałyby jej w razie dalszego trwania umowy o pracę z uwzględnieniem świadczeń emerytalnych i pozostałych uprawnień

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2010 r. — De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa F-13/10)

(2010/C 134/89)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania informacyjnego za 2008 r. zarówno w części dotyczącej celów jak i części dotyczącej oceny oraz awansów, o których zadecydowano w dniu 18 marca 2009 r. Ponadto zasądzenie od strony pozwanej naprawienia szkody i zadośćuczynienia za krzywdę, które zostały wyrządzone skarżącemu.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności aktu z dnia 23 września 2009 r. w części, w której Komitet do spraw Odwołań oddalił odwołanie skarżące dotyczące sprawozdania informacyjnego za 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności sprawozdania informacyjnego za 2008 r. zarówno w części dotyczącej celów jak i części dotyczącej oceny;
- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów powiązanych, wydanych uprzednio lub później, włącznie z wytycznymi dyrekcji do spraw osobowych dotyczącymi ujednoczenia ocen poprzez używanie jednej z pierwszych liter alfabetu i ograniczeń ilościowych w przyznawaniu oceny A i B+ oraz awansami, o których zdecydowano w dniu 18 marca 2009 r. z uwagi na to, że w kontekście ocen wystawionych przez przełożonych skarżącego EBI nie wzięła pod uwagę jego osoby w ramach „Promotions from Function E to D”;
- zasądzenie od EBI naprawienia szkody i krzywdy oraz kosztów postępowania wraz z odsetkami i rewaloryzacją powstałego długu

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2010 r. — Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa F-14/10)**

(2010/C 134/90)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie przewlekłości postępowania w przedmiocie stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy i zasądzenie od pozwanej naprawienia szkody wyrządzonej skarżącemu.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o oddaleniu wniosku z dnia 30 stycznia 2009 r.;

— stwierdzenie nieważności aktu, którym zostało oddalone zażalenie z dnia 20 lipca 2009 r. na decyzję o oddaleniu wniosku z dnia 30 stycznia 2009 r.;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności pisma ADMIN.B.2/MB/lS D(09)29562 z dnia 6 listopada 2009 r. doręzonego skarżącemu w dniu 16 grudnia 2009 r.;

— w razie potrzeby stwierdzenie, że czas trwania postępowania na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich mającego na celu uzyskanie przez skarżącego gwarancji prawnych w związku z wypadkiem, którego doznał on w dniu 12 września 2003 r. przekroczył pięć lat;

— w razie potrzeby stwierdzenie, że czas trwania tego postępowania przekroczył to co należy uważać za rozsądny czas trwania;

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 10 000 EUR lub takiej wyższej albo niższej kwoty, którą Sąd uzna za prawidłową i słuszną tytułem naprawienia szkody majątkowej i niemajątkowej, która skarżący niesłusznie poniósł w związku z czasem trwania tego postępowania, który przekroczył to co należy uważać za rozsądny czas trwania;

— zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 10 000 EUR (słownie: dziesięciu tysięcy Euro) lub takiej wyższej albo niższej kwoty, którą Sąd uzna za prawidłową i słuszną, włącznie z odsetkami w wysokości 10 % z coroczną kapitalizacją za okres od następnego dnia po otrzymaniu przez Komisję wniosku z dnia 30 stycznia 2009 r. do dnia rzeczywistej zapłaty tej kwoty;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2010 r. — Andres i in. przeciwko EBC**(Sprawa F-15/10)**

(2010/C 134/91)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Carlos Andres i in. (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Vandenbussche i L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Przedmiot i opis sporu

Z jednej strony stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzenia skarżących z lipca 2009 r. i wszystkich odcinków wynagrodzenia przypadających na okresy wcześniejsze i późniejsze w zakresie w jakim odcinki te stanowią implementację reformy systemu emerytalnego, o której zadecydowano w dniu 4 maja 2009 r. Z drugiej strony naprawienie szkody poniesionej przez skarżących.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności odcinków wynagrodzenia z lipca 2009 r. w zakresie w jakim odcinki te stanowią, w odniesieniu do skarżących pierwszą implementację reformy systemu ubezpieczeń, o której zadecydowała Rada Prezesów w dniu 4 maja 2009 r. oraz, w tym samym zakresie nieważności wszystkich odcinków wynagrodzenia przypadających na okresy wcześniejsze i późniejsze;
- w zakresie w jakim to potrzebne stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu wniosków o ponowne zbadanie sprawy („administrative review”) i wewnętrznych zażaleń („grievance procedure”) odpowiednio z dnia 28 sierpnia 2009 r. i z dnia 17 grudnia 2009 r.;
- w konsekwencji zasądzenie od strony pozwanej zapłaty różnicy w wynagrodzeniu i w emeryturze wynikającej z odmienności pomiędzy ww. decyzją Rady Prezesów z dnia 4 maja 2009 r. i uprzednio obowiązującym systemem emerytalnym. Tę różnicę w wynagrodzeniu i w emeryturze należy podwyższyć o odsetki za zwłokę za okres od dnia 15 czerwca 2009 r. i następnie od 15 każdego miesiąca do chwili całkowitej zapłaty. Wysokość odsetek podlega ustaleniu zgodnie ze stopą EBC podwyższoną o 3 pkt.;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną w związku z utratą siły nabywczej, której wysokość szacuje się wstępnie ex aequo et bono na 1 % miesięcznego wynagrodzenia każdego ze skarżących;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2010 r. — Almeida Campos i in. przeciwko Radzie

(Sprawa F-16/10)

(2010/C 134/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: A. M. Almeida Campos (Bruksela, Belgia) i in. (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r., a w razie potrzeby, decyzji o awansowaniu do tej grupy w ramach tego samego postępowania w sprawie awansu urzędników, których nazwiska zostały wymienione w wykazach osób awansowanych opublikowanych w KP nr 97/09 z dnia 27 kwietnia 2009 r. i w KP nr 93/09 z dnia 13 maja 2009 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących do grupy zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji o awansowaniu do grupy zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2009 r. urzędników, których nazwiska zostały wymienione w wykazach osób awansowanych opublikowanych w KP nr 97/09 z dnia 27 kwietnia 2009 r. i w KP nr 93/09 z dnia 13 maja 2009 r.;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2010 r. — Daake przeciwko OHIM**(Sprawa F-17/10)**

(2010/C 134/93)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Simone Daake (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 4 grudnia 2009 r. oddalającej wniesione przez skarżącą roszczenia odszkodowawcze.

Żądania strony skarżącej

— zasądzenie od OHIM odszkodowania za szkodę w wysokości różnicy pomiędzy

z jednej strony jej rzeczywistym wynagrodzeniem związanym z jej formalnym zaszeregowaniem jako pracownika kontraktowego na podstawie art. 3a WZIP od dnia 1 listopada 2005 r. do dnia 31 października 2008 r. oraz wypłaconym na jej rzecz od dnia 1 listopada 2008 r. do dzisiaj zasiłkiem dla bezrobotnych a

z drugiej strony należnym jej wynagrodzeniem jako członkowi personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. a) WZIP od dnia 1 listopada 2005 r. do dnia 31 października 2008 r. oraz należnym jej od dnia 1 listopada 2008 r. do dzisiaj zasiłkiem dla bezrobotnych obliczonym na podstawie wynagrodzenia przysługującego jej za październik 2008 r. zgodnie z art. 2 lit. a) WZIP –

jak również za powstały w wyniku tego działania uszczerbek w zabezpieczeniu emerytalnym oraz innych odszkodowaniach, wynagrodzeniach i dodatkach związanych z awansem, który w dniu 1 kwietnia 2008 r. należało

uznać za zasadny i wynikający z wypełnianych przez nią obowiązków,

jak również — w zakresie niezbędnym do uwzględnienia wniesionego roszczenia odszkodowawczego — stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 6 maja 2009 r. i z dnia 4 grudnia 2009 r.;

— zasądzenie od OHIM zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikającą z dyskryminacji skarżącej względem innych pracowników OHIM w wysokości zależnej od uznania Sądu;

— obciążenie pozwanego OHIM kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2010 r. — Capidis przeciwko Komisji**(Sprawa F-18/10)**

(2010/C 134/94)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Georges Capidis (Zellik, Belgia) i in. (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nałożeniu na skarżącego kary dyscyplinarnej w postaci obniżenia grupy zaszeregowania.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji o nałożeniu na skarżącego kary dyscyplinarnej w postaci obniżenia grupy zaszeregowania przewidzianej w art. 9 ust. 1 akapit f) załącznika IX do regulaminu pracowniczego;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 134/89	Sprawa F-13/10: Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2010 r. — De Nicola przeciwko EBI	53
2010/C 134/90	Sprawa F-14/10: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2010 r. — Marcuccio przeciwko Komisji	54
2010/C 134/91	Sprawa F-15/10: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2010 r. — Andres i in. przeciwko EBC	54
2010/C 134/92	Sprawa F-16/10: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2010 r. — Almeida Campos i in. przeciwko Radzie	55
2010/C 134/93	Sprawa F-17/10: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2010 r. — Daake przeciwko OHIM	56
2010/C 134/94	Sprawa F-18/10: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2010 r. — Capidis przeciwko Komisji	56

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

